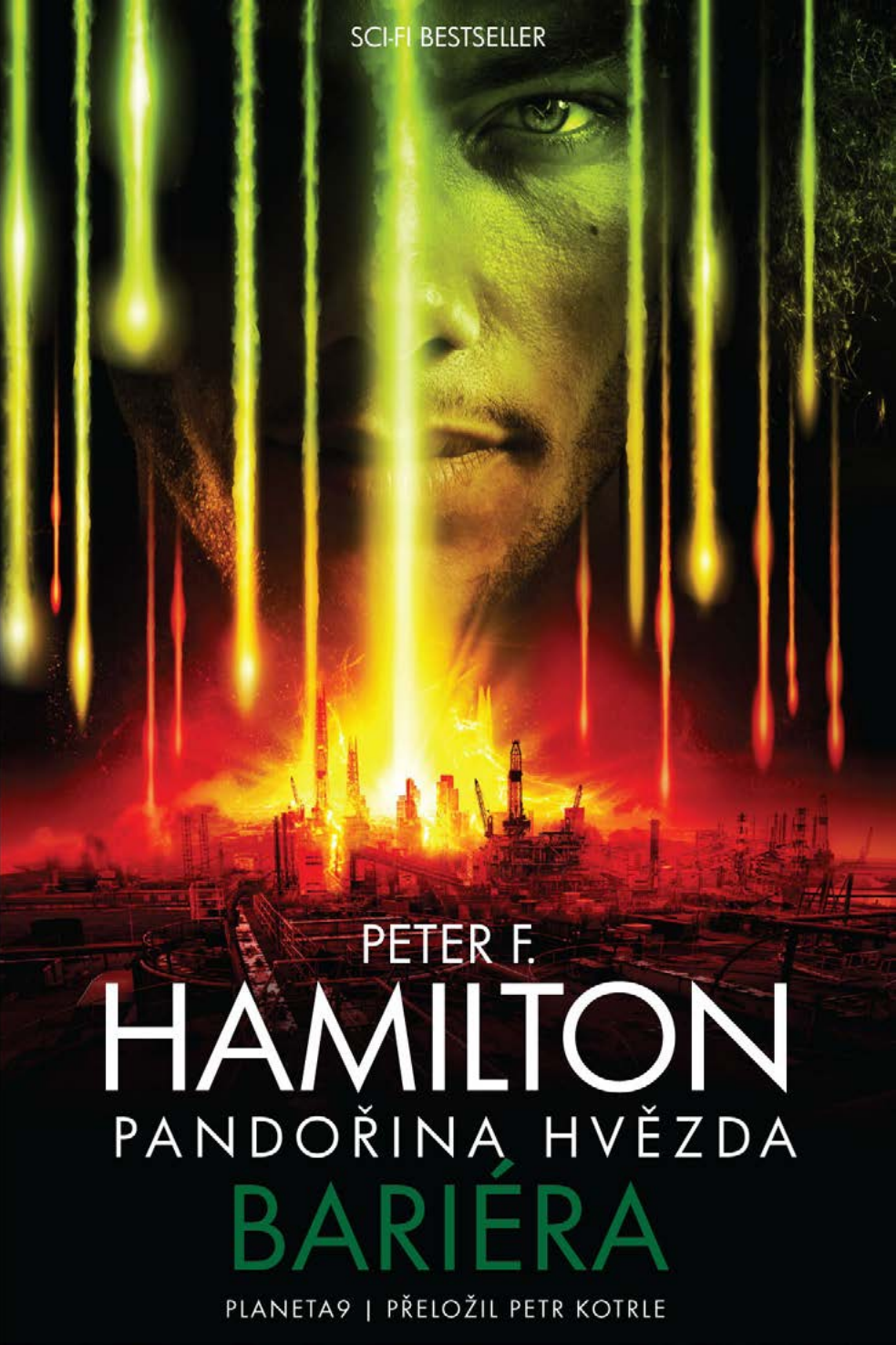

SCI-FI BESTSELLER

PETER F.
HAMILTON
PANDOŘINA HVĚZDA
BARIÉRA

PLANETA9 | PŘELOŽIL PETR KOTRLE

Pandořina hvězda

Bariéra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Peter F. Hamilton

Pandořina hvězda: Bariéra – e-kniha
Copyright © Martin Královec - Planeta9, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Bariéra

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

NESPOUTANÝ JIDÁŠ

Pronásledování

Poslední hlídka

Peter F. Hamilton

PANDORŮINA HVĚZDA
Bariéra

Peter F. Hamilton

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Pandora's Star

Copyright © Peter F. Hamilton, 2004

Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2018

Translation © Petr Kotrle, 2018

ISBN 978-80-906985-4-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-906985-7-4 (ePDF)

ISBN 978-80-906985-6-7 (ePUB)

ISBN 978-80-906985-5-0 (Mobi)

PRVNÍ ČÁST SÁGY SPOLEČENSTVÍ

Hlavní postavy

Daniel Alster Vrchní výkonný asistent Nigela Sheldona

Alessandra Baronová Moderátorka zpravodajství

Dudley Bose Astronom na Gralmondské univerzitě

Gore Burnelli Hlava rodu Burnelliových

Justine Burnelli Celebrita ze Země

Thompson Burnelli Senátor Společenství

Sara Bushová Představená Ledové citadely

Rafael Columbia Ředitel Mezihvězdného direktoriátu závažných zločinů

Elaine Doi Viceprezidentka Společenství, později prezidentka

Jean Douvoir Pilot *Druhé šance*

Adam Elvin Bývalý radikál, agent Strážců identity

Hoshe Finn Detektiv Městské policie v Darklake

McClain Gilbert Vedoucí týmu prvního kontaktu v KKP

Výsostný anděl Inteligentní mimozemská kosmická loď

Anna Hoberová, systémový důstojník, *Druhá šance*

Alic Hogan velící důstojník, Námořní zpravodajská služba

Ozzie Fernandez Isaacs Spoluvynálezce technologie červích děr. Spolumajitel Kosmické kompresní přepravy (KKP)

Bradley Johansson Zakladatel Strážců identity

Renne Kampasa Vyšetřovatelka, Mezihvězdný direktoriát závažných zločinů

Patricia Kantilová Vrchní sekretářka Elaine Doi

Kapitán Wilson Kime Bývalý pilot NASA. Člen představenstva Fardale Engineering

Tu Lee Hyperprostorová inženýrka, *Druhá šance*

Bruce McFoster Člen klanu Strážců identity
Kazimir McFoster Člen klanu Strážců identity
Stig McSobel Člen klanu Strážců identity
Oscar Monroe Provozní ředitel, průzkumné oddělení červích děr na Merredinu
Morton Předseda Gansu Construction
Paula Myo Vrchní vyšetřovatelka, Mezihvězdný direktoriát závažných zločinů
Orion Osířelý mladík ze Silverdale
Carys Pantherová Markova teta
Quatux Raiel žijící na Výsostném Andělovi
Ramon D Senátor za Butu, předseda afrického klubu
Simon Rand Zakladatel Randtownu na Elanu
Mellanie Rescoraiová Mortonova milenka
Russell Sall Vědecký inženýr, *Druhá šance*
Bruno Seymore Vědecký důstojník
Tara Jennifer Shaheefová Mortonova bývalá manželka
Nigel Sheldon Spoluvynálezce technologie červích děr. Spolumajitel Kosmické kompresní přepravy (KKP)
Tunde Sutton Vědecký důstojník, *Druhá šance*
Tarlo Vyšetřovatel, Mezihvězdný direktoriát závažných zločinů
Toči Mimoszemšťan neznámého původu
Liz Vernonová Biogenetický technik, Markova manželka
Mark Vernon Inženýr

Prolog

Vesmíru mimo palubu *Odyssea* s převahou vévodil Mars, nafouklý, špinavě zrzavý srpek planety, která to nikdy nedotáhla na obyvatelný svět se vším, co k tomu patří. Malý, studený, pustý a bez atmosféry, Mars jednoduše zastával ve sluneční soustavě roli chladnější verze pekla. Přesto svou zářivou přítomností na obloze dominoval většině lidských dějin; nejdřív jako bůh povzbuzující generace bojovníků a pak jako meta nespočetných snů.

Pro kapitána-pilota Wilsona Kimea z NASA se teď stal pevnou zemí. Dvě stě kilometrů za úzkým, zakřiveným průzorem přistávacího modulu rozeznal tmavou rýhu Valles Marineris. Jako kluk vyhledával technické fantazie skupiny Aries Underground a nechával se okouzlovat představou, jak se jednou v nespécifikované budoucnosti, až člověk silou svého důmyslu uvolní zmrzlý led uvězněný pod tou rezivou krajinou, bude tou obrovskou roklí znovu valit divoká voda. Dnes se skutečně jako první projde mezi

těmi zaprášenými krátery, které zkoumal na tisícovce satelitních snímků, a nabere do prstů rukavic legendární řídký červený písek, aby se mohl dívat, jak mu v slabé gravitaci jeho tenoučké čůrky pomalu protékají mezi prsty. Dnes se píše nejslavnější kapitoly dějin.

Wilson automaticky zahájil zakořeněný cvik hlubokého dýchání, kterým uklidnil srdce, než mohla realita toho, co se brzy stane, ovlivnit jeho metabolismus. V žádném případě nechtěl dát těm zatraceným kancelářským zdravotníkům, kteří sedí v Houstonu, šanci zpochybnit jeho způsobilost k pilotování přistávacího modulu. Strávil osm let v letectvu Spojených států amerických, během nichž se v Japonsku účastnil dvou bojových misí v rámci operace Přinášíme mír, a dalších devět let strávil v NASA. Všechny ty přípravy a očekávání; oběti, k nimž patřila první žena a dítě, které se mu úplně odcizilo; nekonečný výcvik ve VR v Houstonu, tiskové konference, oblbující propagační turné po továrnách; všechno to strpěl, protože to vedlo k tomuto okamžiku na tomto nejposvátnějším místě.

Mars. Konečně!

„Zahájit sledování VKT, křížový test sběru RL dat,“ řekl autopilotovi přistávacího modulu. Barevné žilky světla zachycené v průzoru začaly měnit geometrické uspořádání. Jedním okem sledoval čas: osm minut. „Profouknout systém BGA a propojovací tunel.“ Levou rukou mačkal přepínače na ovládacím panelu. Sledoval, jak průběh aktivacíního cyklu potvrzuje rozsvícení maličkých LEDek. Některé úkony by NASA softwaru ovládanému hlasem nikdy nesvěřila. „Aktivuji nehnací ventil BGA. Čekám na potvrzení odělovací sekvence mateřské lodi.“

„Rozumím, *Orle II*,“ řekl mu do sluchátek hlas Nancy Kressmireové. „Podle telemetrické analýzy jste plně funkční. Energetické systémy mateřské lodě jsou připravené k oddělení.“

„Potvrzuji,“ řekl kapitánce *Odyssea*. Tyrkysové a smaragdové pavučiny v čelním skle elegantně kmitaly a přinášely zprávy o vnitřní energetické situaci přistávacího modulu. Jejich ostré základní barvy působily proti matné sinalosti zimního marsovského povrchu venku jaksi cize. „Plný přechod na vnitřní energetické zdroje. Mám sedmkrát zelenou u propojovacích hadic. Zatahuji spojovací přechodový tunel.“

Zasunutí přechodového tunelu do trupu raketoplánu provázely znepokojivě hlasité kovové rány rozléhající se kabinkou. Dokonce i Wilson sebou při těch rušivých zvucích škubl, a to znal mechanické uspořádání raketoplánu lépe než jeho konstruktéři.

„Pane?“ zeptal se. Podle manuálu vydaného NASA byli po zatažení přechodové komory raketoplánu fakticky plavidlem zcela nezávislým na mateřské lodi a Wilson neměl nejvyšší hodnot.

„*Orel II* je váš, kapitáne,“ řekl velitel Dylan Lewis. „Zavezte nás dolů, až budete připravený.“

Wilson na sobě cítil kameru v zadní části kabiny. „Děkuji, pane,“ řekl. „Jsme připraveni dokončit odpojovací manévr během sedmi minut.“ Vnímal rozrušení pětice pasažérů, kteří se vezli za ním. Jeden jako druhý to byly vzory všech vzorů, každý z nich měl tolik zkušeností, že by se daly stáčet do lahví. Přesto se v tuto chvíli neovládali lépe než banda školáků mířící na svou první party na pláži.

Autopilot prošel zbývající kroky předletové přípravy. Wilson vydával rozkazy a kontroloval seznam, věrný tradici lidské spoluúčasti, která měla původ už u Mercury 7, a epickému boji za to, aby kosmonauti byli víc než jenom lančmít v plechovce. Přesně po sedmi minutách se uvolnily spojovací čepy. Zažehl manévrovací trysky a lehce *Orla II* odtlačil od *Odyssea*. Tentokrát nemohl udělat nic, aby svému srdci zabránil prudce bušit.

Jak se vzdalovali, uviděl *Odyssea* přes čelní sklo celého. Wilsonova tvář se při tom pohledu roztáhla do šťastného úsměvu. Meziplanetární loď byla první svého druhu; dosti neohrabané seskupení válcových modulů, nádrží a nosníků uspořádaných do tvaru kruhové mřížky o průměru dvou set metrů. Po obvodu se jako plastové okvětní lístky rozprostíraly dlouhé, jak uhel černé solární panely vyhledávající slunce. Několik obytných sektorů posádky pokrývaly velké vlajky s hvězdami a pruhy, až neuvěřitelně křiklavé v kontrastu s jednotvárnou, bílostříbrnou tepelně izolační pěnou pokrývající každý centimetr konstrukce. Přímo uprostřed plavidla, obklopená širokým vlnitým vějířem stříbřitých panelů tepelného vyzařování, byla šestiúhelníková komora s fúzním generátorem, který trvalou dodávkou energie plazmovým raketovým motorům šestitýdenní let umožnil. Byl to nejmenší fúzní systém, jaký byl kdy postaven: výkřik nejmodernější techniky, který si právem zasloužil nálepku made in America. Evropa teprve stavěla první dvojici komerčních fúzních reaktorů na zemském povrchu a Spojené státy již uvedly do provozu pět takových jednotek a dalších patnáct se budovalo. A Evropané každopádně neměli nic, co by se mohlo vyrovnat důmyslnému generátoru na *Odysseovi*.

Sakra, ještě pořád umíme dělat věci pořádně, pomyslel si Wilson hrdě, zatímco se to blyštivé nakupení kosmické techniky vzdalovalo do věčné noci. Potrvá ještě deset let, než bude FESA schopná uskutečnit let k Marsu. NASA doufala, že tehdy už bude mít plně soběstačnou základnu na ledových pískách Arabia Terra. Když všechno půjde dobře, bude agentura tou dobou vypravovat také mise k asteroidům, a dokonce i expedici k Jupiteru. Ještě nejsem tak starý, abych se jich nemohl účastnit, zkušené velitele budou potřebovat.

Hlavou mu proběhl nepatrný záblesk závisti, když si představil, co všechno se stane ve střednědobé budoucnosti, kolik událostí a zázraků, o něž vzhledem k časovému naplánování a rozpočtovým prostředkům nejspíš přijde.

Jenže Evropané si čekání můžou dovolit. Na rozdíl od Spojených států, které zásluhou dominantního vlivu křesťanské pravice na několik posledních vlád zastavily veškerý genetický výzkum týkající se kmenových buněk, federální vláda v Bruselu biogenní výzkum štědře financovala. A výsledky byly působivé. Poté, co se podařilo zbavit nesmírně nákladnou proceduru dětských nemocí, zahájili omlazování lidí. První muž, který kúru absolvoval, Jeff Baker, na vrcholu globální publicity zemřel, ale následujících sedm let přineslo osmnáct úspěchů.

Vesmír a život. Tyto rozdílné zájmy vypovídaly mnohé o tom, jak se kultury dvou hlavních západních mocenských skupin na Zemi za poslední tři desítky let rozešly.

Teď Wilsonovi američtí spoluobčané začínali svůj postoj ke genovému inženýrství přehodnocovat. Objevily se městské legendy o karibských a asijských klinikách nabízejících omlazovací služby multimiliardářům. A federální

Evropa se zatím znovu snažila americký náskok v kosmu stáhnout, v zoufalé touze dokázat světu, že vyniká ve všech oborech. S ohledem na politickou roztržičnost, jež planetu momentálně sužovala, Wilson představu, že se oba bloky opět sblíží, spíš vítal – tedy, po americkém přistání na Marsu.

„První de-orbitální zážeh za tři minuty,“ oznámil autopilot *Orla II*.

„Jsem připraven,“ řekl mu Wilson. Automaticky zkontroloval tlak v palivových nádržích a pokračoval zážehovými procedurami hlavního motoru.

Tři raketové motory na hypergolické palivo umístěné na zádi malého raketoplánu se na sto sekund zažehly a stlačily jejich oběžnou dráhu na trajektorii vstupující do atmosféry. Následné brzdění třením o atmosféru trvalo čtyřicet minut, během nichž se řídká atmosféra Marsu opírala do deltovitých křídel stroje a připravovala jej o rychlost. V posledních patnácti minutách Wilson pozoroval, jak tupý nos *Orla II* září slabým narůžovělým jasem. Byl to jediný důkaz prudkosti, s jakou rychlé plynové molekuly narážely do trupu. Let byl až neuvěřitelně hladký, gravitace pozvolna narůstala a oni klesali ke krátery rozryté krajině Arabia Terra.

Ve výšce šesti kilometrů Wilson aktivoval křídla s měnitelnou geometrií. Křídla se začala zvětšovat, rozprostírat se do šířky, aby z řídkého, mrazivého vzduchu vytěžila co největší vztlak. Při maximálním rozpětí měřila od jedné špičky ke druhé sto metrů. To bylo dost, aby umožnila *Orlu II* klouzavý let, pokud by to bylo třeba. Pak naskočil proudový motor a začala je šetrně postrkovat dopředu, aby se jejich rychlost udržela na dvou stech padesáti kilomet-

rech za hodinu. V dálce se objevil na dohled nejzápadnější okraj Schiaparelliho kráteru: zvlněné stěny vystoupily z nerovného terénu jako pohoří ohlazené dlouhodobým působením počasí.

„Vizuální kontakt s místem přistání,“ ohlásil Wilson. Jeho systémy kreslily do výhledu zelenomodré sinusoidy. Terénní radar jej začal překrývat trojrozměrnou sítí vrcholů a roklí, jež téměř odpovídala tomu, co viděl.

„Orle II, srovnávací kontrola systémů potvrzuje, že můžete jít na přistání,“ oznámilo řídicí středisko. „Hodně štěstí. Máte tady docela slušné publikum.“

„Díky, řídicí středisko,“ řekl obřadně velitel Lewis. „Nemůžeme se dočkat přistání. Doufejme, že nám Wilson dopřeje hladké.“ Potrvá další čtyři minuty, než na Zemi někdo jeho slova uslyší. Tou dobou už by měli být dole.

„Kontakt s majákem nákladních modulů,“ ohlásil Wilson. „Vzdálenost třicet osm kilometrů.“ Přimhouřenýma očima se zadíval přes čelní sklo, do něhož autopilot vynesl červený zaměřovací obrazec. Okraj kráteru se plynule zvětšoval. „Jo, mám je.“ Dvě prachově šedé tečky usazené v široké ploše rovného terénu.

V poslední fázi *Orel II* pomalu kroužil kolem dvojice robotických nákladních modulů. Byly to jednoduché nízké kužely, které *Odyseus* poslal dolů před dvěma dny, naložené tunami materiálu včetně malé prefabrikované pozemní základny. Vyložit je a vybudovat a uvést do provozu plánovanou výzkumnou základnu, to byl hlavní úkol, který na posádku *Orla II* čekal.

„Průzkum terénu potvrzuje využitelnost oblasti jedna,“ řekl Wilson. Obraz na radaru ho skoro až zklamal. Když Neil Armstrong a Buzz Aldrin přistávali na Měsíci, museli

narychlo převzít manuální řízení svého lunárního modulu a posadit ho jinde, protože se ukázalo, že plánované místo přistání je poseté balvany. Tentokrát, o jednaosmdesát let později, satelitní snímkování a radarové mapování z oběžné dráhy takovou nejistotu z letového profilu eliminovaly.

Navedl *Orla II* na připravenou přibližovací trajektorii a zapnul autopilota. „Podvozek vysunut a zajištěn. VM motory natlakované a připravené. Křídla s dynamickým profilem v režimu změny tvaru. Traťová rychlost se blíží sto kilometrům za hodinu. Rychlost sestupu nominální. Klapenám to, vážení.“

„Dobrá práce, Wilsone,“ řekl velitel Lewis. „Tak trochu prověříme tlumiče, ne?“

„Přesně tak, pane.“

Brzdové motory se zažehly a *Orel II* se začal hladce snášet ze světle růžové oblohy. Ve výšce sta metrů už to Wilson nevydržel. Přehodil čtyři přepínače a autopilota vypnul. Z ovládacího panelu se na něho vyčítavě rozzářily červené LEDky. Nevšiml si jich a navedl malý raketoplán na přistání manuálně. Bylo to snazší než všechny simulace. Výtokové plyny otryskávaly povrch Marsu a vířily venku za čelním sklem prach, hustý a neodbytný. Finální vektory pro konečné přiblížení jim dodal radar, protože vizuálně nebylo vidět vůbec nic. Při dosednutí se ani nezakymáceli. Zvuk motorů utichl. Prachové víry se rozptýlily a venkovní světlo se začalo projasňovat.

„Houstone, *Orel II* přistál,“ oznámil Wilson. Musel ta slova ze sebe nutit, jak měl hrdlo stažené pýchou a radostí. Slyšel, jak se ta krásná věta nese historií, minulá a zároveň budoucí. *A udělal jsem to já, ne nějaký zatracený stroj.*

Kabinou za ním proběhla vlna oslavného pokřiku a já-sotu. Hřbetem ruky si otřel z oka zbloudilou kapku vlhkosti. Pak se začal věnovat kontrole systémů a znovu zapnul autopilota. Venkovní přístroje potvrdily, že jsou na povrchu a jejich poloha je stabilní. Raketoplán bylo třeba uvést do povrchového pohotovostního režimu, pro kabinu zajistit energii a systémy podpory života, nahřívát raketové motory, aby nebyl problém se startem, a monitorovat stav palivových nádrží. Dlouhý, nudný seznam úkonů a on jej prošel s bezchybnou pečlivostí.

Teprve pak se šestice astronautů začala strojit do kosmických skafandrů. S ohledem na chronický nedostatek místa v kabině to byla obtížná procedura, při níž do sebe všichni navzájem vráželi. Když už byl Wilson skoro nachystaný, Dylan Lewis mu podal přílbu.

„Díky.“

Velitel neřekl nic, jenom Wilsona sjel pohledem. O moc horší pokárání jste od něj zažili málokdy.

Jdi k čertu, odsekl v duchu Wilson. Důležití jsme my, lidé, kteří jsme přiletěli na Mars, ne stroje, které nás sem dopravily. Nemohl jsem dopustit, aby s námi přistál software.

Velitel se odebral do malé přechodové komory v zadní části kabiny a Wilson si stoupl do řady. *Třetí, budu třetí.* Na Zemi si budou na věčné časy pamatovat jen to, že první byl Dylan Lewis. Wilsonovi to bylo jedno. *Třetí.*

Maličké zobrazovací pole ve Wilsonově přílbě zprostředkovávalo záběr venkovní kamery umístěné hned nade dveřmi přechodové komory. Byl na něm tenký hliníkový žebřík táhnoucí se dolů do marsovského písku. Velitel Lewis vyšel pozadu z otevřené přechodové komory a pomalu, opatrně přesunul nohu na horní příčku. Wilson měl chuť

zakřičet: *Proboha, hod' sebou*. Zdravotní telemetrie skafandru ho informovala, že má zrudlou kůži a potí se. Pokusil se soustředit na cviky hlubokého dýchání se zpětnou vazbou, ale zdálo se, že to nefunguje.

Velitel Lewis bral příčky žebříku po jedné a na každé se zastavoval. Pak se konečně ocitl na poslední. Wilson a ostatní v kabině zatajili dech; a cítil, jak na staré rodné planetě dělá několik miliard lidí totéž.

„Dělám tento krok za celé lidstvo, abychom mohli kráčet cestou ke hvězdám společně jako jeden lid.“

Wilson sebou škubl, když ta slova slyšel. Z Lewisova hlasu zněla ryzí upřímnost. Potom se někdo zahihňal, normálně nahlas zahihňal. Wilson to na kanále všeobecné komunikace zřetelně slyšel. V řídicím středisku z toho budou šilet.

Ale pak to všechno pustil z hlavy, protože Lewis udělal krok na povrch, nohou se zlehka zabořil do červeného marsovského písku a zanechal v něm důkladný otisk.

„Dokázali jsme to,“ zašeptal si pro sebe Wilson. „Jsme tady, dokázali jsme to.“ Kabinou proběhl další výbuch jáoty. Z *Odysea* se valily blahopřejné hovory. Do přechodové komory už se drápala Jane Orchistonová. Wilson jí to neměl nijak za zlé; politická korektnost ani nic jiného nepřipouštěla. A NASA se odjakživa snažila být zadobře s co největším množstvím lidí.

Velitel Lewis byl zabraný do pořizování snímku své historické šlápoty s vysokým rozlišením. Byl to požadavek, který měla NASA ve svém manuálu posledních jednaosmdesát let od doby, co se Apollo 11 vrátilo domů, načež se zjistilo, že došlo k tomuto trapnému opomenutí.

Nadporučík Orchistonová slézala po žebříku – mnohem rychleji, než předtím velitel Lewis. Wilson vstoupil do přechodové komory. Ani si nepamatoval, jak dlouho komůrka pro svůj cyklus potřebovala, v jeho osobním vědomí ten čas neexistoval. Potom už couval k žebříku on. On si kontroloval, jestli má nohy pevně na příčlích, než na ně přenese veškerou svou – sníženou – hmotnost. On visel na nejspodnější příčce. „Škoda, že to nemůžeš vidět, táto.“ Dal nohu dolů a stál na Marsu.

Wilson poodešel od žebříku. V nízké gravitaci se pohyboval opatrně. Srdce mu bušilo v uších. Přilbou se rozléhal jeho hlasitý dech. Všudypřítomné syčení přilbových ventilátorů. Přes celé zorné pole se mu nepříjemně mihotaly přízračné symboly skafandrové grafiky. Ostatní lidé mu mluvili přímo v uších. Zastavil se a otočil se kolem dokola. Mars! Povrch byl posetý špinavými balvany. Ostrý obzor. Malé, planoucí slunce. Tak dlouho pátral kolem, až našel hvězdu, jež patřila Zemi. Zvedl ruku a důstojně jí zamával.

„Nechcete mi s tím pomoci?“ zeptal se velitel Lewis. V ruce držel vlajkovou žerď. Hvězdy a pruhy byly zatím omotané kolem jejího vršku.

„Ano, pane.“

Na žebříku už byl Jeff Silverman, geofyzik. Wilson přešel k veliteli, aby mu pomohl s vlajkovou žerdí. Cestou zhodnotil *Orla II* kritickým pohledem. Na některých místech trup nesl známky ožehnutí. Táhly se od kořenů křídél, ale byly velice slabé. Jinak nic. Byl v dobrém stavu.

Velitel se snažil rozevřít malou trojnožku na dolním konci vlajkové žerdi. Silné rukavice operaci komplikovaly. Wilson natáhl ruku, aby mu žerď přidržel.

„Jak vám dupou králíci, volové? Nepotřebujete trochu pomoci?“ Otázku doprovodilo zahihňání.

Wilson znal hlasy všech účastníků mise. Když člověk strávil s osmatřiceti lidmi takovou dobu v tak stísněném prostoru, jako je *Odysseus*, dovedl je podle hlasu dokonale identifikovat. Ten, kdo to řekl, nebyl z posádky. Wilson přesto nějak poznal, že to bylo v reálném čase a ne nějaký hacker, který se do nich naboural ze Země.

Velitel Lewis znehybněl. Trojnožku vlnkové žerdi se mu pořád nepodařilo úplně rozevřít. „Kdo to řekl?“

„Nejspíš já, kámo. Nigel Sheldon, k vašim službám. Obzvlášť kdybyste třeba chtěli být rychle doma.“ Znovu to zahihňání. Pak někdo jiný řekl: „Nech toho, vole, nebo budou naštvaní.“

„Kdo je to?“ zeptal se Lewis.

Wilson se mezitím dal do pohybu. Klouzavou chůzí, tak rychlou, jak bylo v nízké gravitaci bezpečné, mířil k zadnímu konci *Orla II*. Věděl, že musejí být blízko, a na této straně raketoplánu viděl všechno. Jakmile minul zvonovité raketové trysky, přinutil se zastavit. Někdo tam stál a mával rukou nad hlavou, skoro až v omluvném gestu. Ten někdo měl na sobě něco, co vypadalo jako kosmický skafandr domácí výroby. Byla to šílená interpretace, ale rozhodně se jednalo o nějaký tlakový oděv, možná upravený z výstroje pro potápěče. Vnější vrstva se skládala z plochých varhánků matně hnědé gumy a ostře kontrastovala se sněhobílým vycházkovým marsovským skafandrem za deset milionů dolarů, který měl na sobě Wilson. Přilba byla jako kulaté akvárium pro zlatou ryбку z nějaké klasiky z padesátých let, bublina z čirého skla, přes niž bylo vidět hlavu mladého muže s neupravenými vousy a dlouhými, mastnými blond

vlasý svázanými do ohonu. *Žádná ochrana před radiací*, pomyslel si stupidně Wilson. Ten mladík neměl ani žádný batoh na zádech, žádný přenosný modul podpory životních funkcí. Místo toho mu od pasu vybíhal svazek tlakových hadic a táhl se do...

„To mě poser,“ zabručel Wilson.

Za vetřelcem se otevíral dvoumetrový kruh vedoucí jinnam. Visel nad marsovskou půdou jako nějaká bizarní televizní dvojexpozice s podivným okrajem tvořeným hemžícími se difrakčními obrazci světla z šedivého vesmíru. Nějaký otvor skrze prostor, brána do něčeho, co vypadalo jako zchátralá fyzikální laboratoř. Druhá strana byla uzavřená silným sklem. K němu se tiskl muž, který měl na hlavě divoké afro a celkovou vizáž univerzitního geeka. Smál se a ukazoval na Wilsona. Nad ním zářilo do fyzikální laboratoře otevřenými okny kalifornské slunce.

1

Hvězda zmizela ze středu obrazu v dalekohledu za kratší dobu, než jakou potřebuje lidské srdce k jedinému tepu. Omyl byl vyloučen. Dudley Bose se díval přímo na ni, když se to stalo. Překvapeně zamrkal a odtáhl se od okuláru. „To nemůže být pravda,“ zamumlal.

Kvůli okolnímu studenému vzduchu se trochu zachvěl a pro zahřátí si rukavicemi poplácal paže. Jeho žena Wendy ho nabádala, aby se na noc dobře oblékl, a tak na ni dal a poctivě opustil dům v silném vlněném kabátě a pevných turistických kalhotách. Ale jako vždycky, když slunce zapadlo za obzor Gralmondu, veškeré teplo, jež nadprůměrně řídká atmosféra planety udržovala, téměř okamžitě vyprchalo. Ve dvě ráno a s otevřeným krytem teleskopu poklesla teplota natolik, že se každý jeho výdech měnil v cár šedé mlhy.

Dudley zavrtěl hlavou, aby z ní vytřepal únavu, a naklonil se zpátky k okuláru. Hvězdné pole vypadalo stejně, te-

leskop nijak nezměnil nastavení, ale Dyson Alfa byl pořád pryč. „Tak rychle to jít nemohlo,“ dostal ze sebe.

Pozoroval Dysonův pár už čtrnáct měsíců, pátral po prvních projevech zakrytí, které by se projevíly dramatickou změnou emisního spektra. Až do této chvíle se ta malá žlutá světelná tečka Dysonu Alfa, vzdálená od Gralmondu tisíc dvě stě čtyřicet světelných let, nijak nezměnila.

Věděl, že změna přijde; anomálie si při rutinním průzkumu oblohy všimla katedra astronomie při Oxfordské univerzitě doma na Zemi už v roce 2170, před dvěma sty deseti lety. Od předchozího průzkumu před dvaceti lety dvě hvězdy vzdálené od sebe tři světelné roky, jedna typu K a jedna typu M, úplně změnily své emisní spektrum do neviditelného infračerveného pásma. Několik krátkých měsíců objev vyvolával ve zbytcích astronomické obce vzrušené debaty ohledně toho, jak mohly dosáhnout stádia červeného obra tak rychle, a jak obrovská je náhoda, že tak dva hvězdní sousedé učinili současně. Pak ale přišla zpráva z nově osídlené planety vzdálené o padesát světelných let víc od Země, že dvojice je stále viditelná v původním spektru. Když se astronomové propracovali zpět a zkontrolovali spektrum z různých vzdáleností od Země, umožnilo jim to zjistit, že k proměně obou hvězd fakticky došlo v průběhu přibližně sedmi nebo osmi let. S ohledem na tuto rychlost se povaha změny stala astronomickou hádankou; hvězdám tohoto typu trvá transformace na červené obry mnohem déle. Jejich vyzařování se nemění působením žádného přirozeného procesu; je to přímý důsledek technické intervence v největším možném měřítku. Někdo postavil kolem každé z hvězd pevnou slupku. Byl to čin, s jehož měřítkem snesl srovnání pouze čas, v němž se odehrál. Osm let je

na vybudování tak gigantické stavby neuvěřitelná rychlost i pro supervyspělou civilizaci, a oni postavili dvě současně. Přesto se nejednalo o koncept, který by byl pro lidstvo úplně nový.

Ve dvacátém století fyzik jménem Freeman Dyson vyslovil teorii, že technicky vyspělá civilizace v konečné fázi obklopí hvězdu svými výtvary, aby využila veškerou její energii. Teď někdo jiný proměnil jeho pradávnu hypotézu ve skutečnost. Nemohlo to dopadnout jinak, než že se dvojici hvězd začalo oficiálně říkat Dysonův pár.

Vznikaly spekulativní práce a prováděly se teoretické studie, jak na vytvoření takové slupky využít materiál planet o velikosti Jupiteru. Ale i v moderním Mezihvězdném společenství se jednalo o záležitost minoritního zájmu, téma debat esoteričtějších futurologů. Objev v sobě neměl žádnou opravdovou naléhavost. Lidstvo již narazilo na několik inteligentních mimozemských druhů, z nichž všechny byly povzbudivě neagresivní. A Mezihvězdné společenství se vytrvale rozrůstalo. Otevření červí díry u Dysonova páru bude otázkou několika staletí. Pak budou moci na veškeré doposud nezodpovězené otázky týkající se jejich stavby odpovědět sami mimozemšťané.

Když teď Dudley viděl, že zakrytí bylo okamžité, zůstal mu úplně nový soubor velice nepříjemných otázek ohledně složení konstrukce pláště. Předtím se předpokládalo, že období osmi let je pro stavbu pevné slupky takových rozměrů výkon více než pozoruhodný, ale zjevně proveditelný. Když Dudley s pozorováním začal, očekával, že bude zaznamenávat rok za rokem úbytek světla hvězdy způsobovaný výrobou a umístováním dalších segmentů. Tímto se všechno měnilo. Aby se slupka objevila tak náhle, ne-

mohla být pevná. Muselo se jednat o nějaké silové pole. *Ale proč obklopovat hvězdu silovým polem?*

„Běží záznam?“ zeptal se svého e-správce.

„Ne,“ odpověděl e-správce. „Žádné elektronické senzory nejsou v tuto chvíli v ohnisku dalekohledu aktivní.“ Hlas byl trochu slabý a posunutý výš; jeho tón se v průběhu posledních několika let zhoršoval. Dudley měl podezření, že OOtetování na jeho uchu začíná podléhat degeneraci; organické obvody jsou odjakživa náchylné vůči útokům protilátek, a ty jeho byly staré více než pětadvacet let. Ne že by vnější třpytivý spirálový obrazec vyvedený červeně a tyrkysově na jeho kůži doznal nějakých změn. V klasickém návalu mladistvé dynamičnosti po poslední omlazovací kúře se rozhodl pro viditelný tisk, který byl v té době stylový a módní. Teď bylo spíš trapné, aby s ním profesor ve středním věku chodil po kampusu. Měl by si nechat starý obrazec vymazat a nahradit jej něčím diskrétnějším, ale nějak se k tomu nikdy nedostal, přestože ho o to manželka opakovaně žádala.

„Sakra,“ zabručel trpce Dudley. Naděje, že se jeho e-správce chopí iniciativy, byla marná. Dyson Alfa vyšel nad obzor před pouhými čtyřiceti minutami. Dudley si pozorování teprve chystal, prováděl standardní závěrečnou verifikaci. Vzhledem ke špatnému stavu mechanických systémů, které dalekohled orientovaly, se jednalo o nezbytný úkon. Nikdy nedával pokyn k aktivaci senzorů dřív, než byly kontroly dokončeny. Ten pedantický postup mu teď možná celý projekt pozorování zhatil.

Dudley se vrátil a podíval se znovu. Hvězdička ve viditelném spektru dál umíněně chyběla. „Prosím, aktivuj senzory teď. Potřebuju mít z dnešního večera nějaký záznam.“

„Nahrávám,“ řekl e-správce. „Senzorům by prospělo překalibrování, celý obraz má k optimu značně daleko.“

„Jasně, postarám se o to,“ odpověděl rozržitě Dudley. Stav senzorů byl hardwarový problém; takový, kterým mohl pověřit své studenty (všechny tři). Spolu se stovkou dalších úkolů, pomyslel si unaveně.

Odstrčil se od teleskopu a pomocí nohou uvedl kancelářskou židli potaženou černou kůží do pohybu po podlaze z holého betonu. Drnčivý zvuk starých koleček se v obrovském vnitřním prostoru observatoře slabě odrážel. Bylo tam dost volného místa pro vyspělé podpůrné systémy, které mohly observatoř pozvednout skoro až na profesionální standard; dokonce by se tam vešel i větší teleskop. Jenže Gralmondská univerzita neměla na takové vylepšení finanční prostředky a prozatím se jí nepodařilo zajistit si komerční sponzorování od Kompresní kosmické přepravy, jediné firmy, která se o takové záležitosti skutečně zajímala. Katedra astronomie zatím přežívala díky chabým vládním grantům a několika dotacím od nadací podporujících základní výzkum. Každoroční příspěvek posílala dokonce i jedna vzdělávací charita se sídlem na Zemi.

Vedle dveří byl dlouhý dřevěný stůl, který fakticky sloužil celé katedře jako kancelář. Pokrývaly ho řady stárnoucích elektronických přístrojů získaných z druhé ruky a zobrazovací portály s vysokým rozlišením. Byl tam také jeho hnědý kožený kufřík obsahující noční svačinu a termosku s čajem.

Otevřel kufřík a právě začal chroupat čokoládové sušenky, když se na zobrazovacích portálech objevila grafická data senzorů. „Na hlavní displej dej infra,“ nařídil svému e-správci.

Holografické tečky na velkém hlavním portálu se shlukly do podoby hvězdného pole v nepravých barvách, v jehož středu byl Dysonův pár. Dyson Alfa teď zanechávala slabou infračervenou stopu.

„Takže to doopravdy bylo zakrytí,“ řekl si pro sebe Dudley. Lidé budou muset uznat přinejmenším to, že se to stalo za necelých třiadvacet hodin – dobu od posledního zaznamenaného pozorování. Byl to začátek, ale špatný. Koneckonců byl právě svědkem něčeho naprosto šokujícího. Ale teď ho jako jediné poděkování čekala s největší pravděpodobností nedůvěra a obrovský zápas o udržení reputace, která už tak nebyla nijak vysoká.

Dudleymu bylo dvaadvadesát, žil svůj druhý život a rychle se blížil době dalšího omlazení. Přestože jeho tělo mělo fyzický věk standardních padesáti let, na perspektivu dlouhého ponižujícího boje v akademické obci pohlížel s hrůzou. Na údajně vyspělé civilizaci dokázalo být Mezihvězdné společenství občas děsivě zaostalé, neřkuli kruté.

Třeba to tak hrozné nebude, řekl si. Byla to dostatečně uklidňující lež, aby s ní dokázal přečkat zbytek noční směny.

*

Vůz Carlton AllLander dovezl Dudleyho domů těsně po rozednění. Podobně jako astronom, i on byl starý a opotřebený, ale bez problémů schopný zvládnout svou práci. Měl levný diesellový motor, jaké byly na polohraničních planetách typu Galmondu poměrně běžné, ale řídil jej nejmodernější fotoneurální procesor. Díky vysokému zatvžení kol a pneumatikám s hlubokým vzorkem dokázal dojet po nepevněné cestě do observatoře za každého po-

časí a v každou roční dobu, dokonce i v metrových závějích gralmondských zim.

Toho rána musel překonat jen lehké mžení a tenkou vrstvičku bláta na cestě. Observatoř se nacházela na vrchovinném vřesovišti devadesát kilometrů východně od Leonida City, hlavního města planety. Nebylo to vyloženě orlí hnízdo, ale jednalo se o nejvýše položené území v rozumné vzdálenosti od města, u něhož nebylo pravděpodobné, že by někdy v budoucnu trpělo světelným znečištěním. Trvalo čtyřicet minut, než carlton začal sjíždět dolů do údolí, kde se na úpatí svahů klikatila hlavní silnice. Teprve pak se projevíly nějaké známky lidské činnosti. V chráněných záhybech, kde zem nad každým potokem či řekou porůstaly husté pásy tmavých původních stálezelených kynomelů, vyrostlo několik farem. Na nehostinných úbočích vznikly pastviny, na kterých se zvířata třásla ve studených větrech vanoucích z vřesovišť do údolí.

Celou dobu, co se carlton opatrně pohupoval po nerovné cestě, Dudley seděl zabořený do sedadla na místě řidiče a přemýšlel, jak tu zprávu realisticky poslat do světa. I třiačtyřicetihodinové zakrytí představovalo něco, co by nepočtená obec profesionálních astronomů Společenství okamžitě zavrhla. Tvrzením, že se tak stalo ve zlomku sekundy, by se totálně zesměšnil a nutně by se vystavil internímu přezkumnému řízení ze strany univerzity. Pokud by se jeho tvrzení doneslo k fyzikům a technikům... s radostí by se přidali na stranu jeho odpůrců.

Pokud by stál na začátku kariéry, možná by to byl udělal, dovolil by si získat určitý stupeň nechvalné proslulosti, než by nakonec dokázal, že má pravdu. Malý člověk proti hrozivě nízkým šancím, napůl hrdinská, nebo alespoň

romanticky poetická postava. Jenže teď bylo takové riziko příliš velké. Potřeboval být zaměstnaný bez přerušení dalších osm let, a to i při hanebně nízkém univerzitním platu, aby naplnil svůj regenerační penzijní fond. Bez těchto peněz neměl naději zaplatit si omlazení. A kdo v posledních desetiletích čtyřicátého století zaměstná znemožněného astronoma?

Díval se ven na krajinu za okny vozu a bezděčně si hladil Ootetování na uchu. Sinalá zář osvětlovala nízké zvlněné kopce porostlé olivově hnědou, mokrou spartinou a odkrývala žalostný pohled na pozemské krávy a stáda místních, skotu podobných nyginů. Někde tam určitě byl obzor, ale zásluhou pochmurné, šedivé oblohy se dalo těžko poznat, kde začíná. Ten výhled musel patřit k nejdepresivnějším ze všech obydlí planet.

Dudley zavřel oči a povzdechl si. „A přece se točí,“ zašeptal.

V porovnání s jinými vzpourami byla ta Dudleyho dost uboze krotká. Věděl, že to, co mezi věčnými, neměnnými souhvězdími zahlédl, nemůže ignorovat. S jistým zadostiučiněním si uvědomil, že mu ještě zbývá dost důstojnosti, aby se neuchýlil k nejjednoduššímu řešení a celou věc nepohřbil. Přesto bude veřejné oznámení objevu zakrytí hvězdy znamenat konec jeho soukromého světa. To, co jiní nutně považovali za jeho poddajnost, s oblibou viděl jako opatrnost patřící k věku. Vlastně něco jako moudrost.

Staré zvyky se mění těžko, a tak problém rozložil na několik částí, jak to vždycky učil své studenty, a začal k řešení každé z nich přistupovat s maximálním vynaložením

logiky. Zjednodušeně pojato, jeho absolutní prioritou bylo potvrdit rychlost zakrytí. Vlnoplocha důkazu, která se od Gralmondu momentálně vzdalovala rychlostí světla. A Gralmond byl v této části vesmíru téměř nejzazší výspa Společenství. Téměř, ale ne úplně.

Mezihvězdné společenství zaujímal část vesmíru přibližně ve tvaru koule, která měla ve svém středu Zemi a rozšiřovala se do prostoru fáze tři, který se teď otevíral kolonizaci. Gralmond byl dvě stě čtyřicet let od původní domovské planety a patřil tak k posledním planetám, které měly být v prostoru fáze dvě kolonizovány. Dudley nemusel moc počítat, aby zjistil, že další planetou, která se stane svědkem zakrytí Dysonu Alfa, bude Tanyata, planeta ještě méně rozvinutá než Gralmond. Zatím neměla ani univerzitu, ale prohledáním dat v unisféře se nakonec dobral seznamu místních amatérských astronomů. Bylo na něm jedno jméno.

Pět měsíců a tři dny od večera, kdy viděl zmizet Dyson Alfa, se Dudley nervózním zamáváním rozloučil s manželkou, když ho carlton odvážel od domu. Myslela si, že jeho cesta na Tanyatu je odůvodněná, schválená univerzitou. A on ani po jedenácti letech manželství neměl odvahu jí říct úplnou pravdu. Nebo možná po pěti manželstvích věděl, o čem je lepší mlčet.

Carlton ho zavezl přímo na planetární stanici KKP. Byla na opačné straně Leonida City než areál univerzity. Právě přicházelo jaro a přinášelo s sebou rozsev svěže zelených pupenů na větve pozemských stromků v městských parcích. I vzrostlé původní stromy reagovaly na delší, jasnější dny; jejich temně nachová kůra získala při přípravě na rozvinutí listových stříšek nový blyštivý lesk. Dudley ze

svého sedadla pozoroval obyvatele města, cílevědomě si vykračující obchodníky a úředníky, rodiče tolerantní i rodiče rozčilené ze svých dětí, mládež v prvním životě postávající společně před kavárnami a vstupy do obchodních pasáží, zoufale neohrabanou, ale zároveň se snažící tvářit jako členové těch nejnebezpečnějších gangů v historii lidstva. Všichni byli tak optimističtí a normální. Byl to hlavní důvod, proč se Dudley rozhodl, že se ve druhém životě usadí právě tady. Hraniční planety měly odjakživa tu nakažlivou atmosféru očekávání a naděje; tady mohly nové sny doopravdy zakořenit a růst. A on v tom druhém životě dokázal tak málo. Svým trochu zoufalým přesídlením sem dával najevo, že je s tím srozuměn.

KKP otevřela planetární stanici na Gralmondu před více než pětadvaceti lety. Vlastně ve stejné době, kdy si Dudley pořizoval své barevné OOtetování – ironie, která mu neunikla. Planetě se v prvním čtvrtstoletí její lidské historie dařilo dobře. Přišli farmáři a vypustili do krajiny své traktoboty a stáda. Obyvatelé měst si přivezli prefabrikované domy, které srovnali do úhledné sítě ulic a na počest velkých metropolí, které se snad z těchto skromných počátků jednou vyvinou, k jejich názvům připojili slovo „City“. Mocný příval investic s sebou přivezl továrny; kolem se rozbujely nemocnice, školy, kulturní stánky a úřady. Z populačního centra se rozběhly silnice a vyslaly své průzkumné úponky přes kontinent. A jako vždy dorazily vlaky přivázející ještě víc obchodu.

Dudleyho carlton jel cestou k planetární stanici KKP kolem Mersyské dráhy. Jediné, co oddělovalo dvouproutou silnici od silných linií kolejnic z karbonové oceli, byl obyčejný drátěný plot a plastová bezpečnostní bariéra.

Mersyská dráha byla jednou z pěti hlavních tratí, které byly doposud ze stanice vyvedeny. Obyvatelé Gralmondu na ně byli právem hrdí. Pět za pětadvacet let: příznivé znamení zdravé, rostoucí ekonomiky. Tři tratě včetně Mersyské vedly do rozlehlých průmyslových zón na okrajích Leonida City, zatímco zbývající dvě se táhly na venkov, kde se znovu a znovu větvily a zajišťovaly tak spojení s hlavními zemědělskými sídly. Zboží protékalo planetární stanicí KKP ve dne v noci oběma směry a jeho objem se s postupem let zvolna zvyšoval. Peníze, materiály a technika pronikaly na nová území a měsíc co měsíc posouvaly hranice lidského osídlení dál.

Kolem silnice burácel velký nákladní vlak, pohybující se jen o málo rychleji než carlton. Dudley se podíval za zvukem a chvíli pozoroval, jak se dlouhé, olivově zelené vagony stálým tempem valí. Muselo jich být padesát a všechny je táhla obří, dvacetikolová lokomotiva. Uvědomil si, že je to jedna z třídy GH7, ale konkrétním jménem si nebyl jistý. Tyto kolosy se používaly už bezmála osmdesát let. Jejich pětatřicetimetrové tělo vyplňovaly supravodivé baterie pohánějící mohutné elektrické nápravové motory. Ničeho většího se Gralmond nedočká, dokud planeta nezíská statut plné industrializace, což může trvat dalších sedmdesát let.

Taková obluda šinoucí se vzkvétajícím městem již působila trochu nepatřičně. V této čtvrti ještě stálo mnoho původních prefabrikovaných budov, dvou nebo třípodlažních kostek z běleného hliníku se střechami ze solárních panelů. Na planetě, kde půda byla nejenom levná, ale vláda ji fakticky dávala každému, kdo si o ni požádal, renovace nebyly nijak nezbytné. Celkový počet obyvatel Gralmondu

se sotva blížil osmnácti milionům, tady se nikdo nemačkal. Prefabrikované čtvrtě ale zůstávaly jako užitečná obytná a obchodní centra pro nejčerstvější a nejchudší nové usedlíky. Ale jak se místní ekonomika škrábala vzhůru, bylo několik městských bloků tvořených zchátralými kovovými krabicemi úplně strženo a nahrazeno novými domy s průčelím z kamene nebo skla. Běžnější bylo potažení suchým korálem, rostlinou původně objevenou na Mecherii. Noví usedlíci si ke svým domům sázeli geneticky upravená zrna a pečlivě se starali o dlouhé, ploché žíly houbovitého, pemzu připomínajícího materiálu, který stěny rychle porostl a vytvořil kolem celé stavby organickou skořápku, u níž stačilo jednoduchým prořezáváním udržovat okna volná. Barvy se mísily a umně proplétaly, čímž vznikaly složité obrazce, které dodávaly každé budově jedinečnost a narušovaly jednotvárnost čtvrti. Bez ohledu na prach a špínu z cest dokázal suchý korál jejich zrnka absorbovat a udržovat úpravu fasády čistou a svěží.

S tím, jak gentrifikace města pokračovala, působila Mersyská dráha čím dál nemístněji. Z drátěného plotu teď na několika úsecích vyrážely výrůstky suchého korálu, aby z elegantních domů a bytů v blízkosti nebylo ošklivé koleje vidět.

Terminál osobní přepravy zabíral jen malou část z deseti kilometrů čtverečních, jež tvořily planetární stanici KKP. Na většině plochy se rozkládala seřadovací nádraží a technické zázemí. Na jednom konci byla vlastní brána, chráněná před nepřízní počasí jediným širokým obloukem klenuté střechy z křišťálu a bílého betonu. Dudley si ji ze svého příjezdu před jedenácti lety skoro nevybavoval, ale ne proto, že by se změnila. Nikdy se nemění.

Carlton mu zastavil před terminálem u odjezdů a hned, jak Dudley se svým zavazadlem vystoupil, se zase odšinul domů. Dudley vešel do stanice a ocitl se ponořený v davu lidí, kteří jako by se pohybovali všemi směry kromě toho, o nějž stál on. Přestože budova byla poměrně nová, hala působila staromódně: vysoké sloupy z mramoru držely vysokou skleněnou střechu, v klenutých průchodech připomínajících katedrálu se skrývaly krámky s občerstvením, krátká schodiště mezi patry byla nevěrohodně široká, jako by vedla do nějakého skrytého paláce. V hlubokých, vysokých výklencích byly sochy a plastiky, jejichž každý rovný povrch pokrýval ptačí trus. Ve vzduchu visely velké, průhledné holografické projekce, červené a smaragdově zelené tabule poskytující informace o jízdním řádu všem, kteří nebyli přes rozhraní připojeni na místní síť. Mezi nimi poletovali ptáčci, neustále udiveně houkající nad jiskřivými stopami, které svými membránovými křídly rozvířovali.

„Vlak do Verony odjede z devátého nástupiště,“ oznámil mu jeho e-správce.

Vydal se přes halu k nástupišti. Verona byla běžný cíl, kam vyrážel vlak každých čtyřicet minut. Dojíždělo odtamtud mnoho lidí, většinou střední management finančních a investičních společností zapojených do budování a provozování gralmondské občanské infrastruktury.

Vlak do Verony tvořilo osm dvoupatrových vagonů připojených za středně velikou lokomotivu PH54. Dudley strčil kufry do prostoru pro zavazadla pátého vagonu, nastoupil a našel si volné místo u okna v horním patře. Pak už nemohl dělat nic, než se snažit ignorovat napětí, které v něm sílilo, zatímco časový ukazatel v jeho virtuálním zrakovém poli odpočítával čas do odjezdu. E-správce pro něho

měl ve schránce sedm zpráv. Polovina z nich byla od jeho studentů a obsahovala jak data, tak zvukové klastry.

Uplynulých pět měsíců bylo pro malou univerzitní katedru astronomie mimořádně rušných, přestože se za celou tu dobu žádná pozorování hvězd nekonala. Dudley vyhlásil, že stav teleskopu a jeho přístrojového vybavení je nadále nepřijatelný a že doposud zanedbávali praktickou stránku svého oboru. Pod jeho dohledem postupně rozebrali a seřídili krokové motory. Poté došlo na ložiska a po nich následovala celá soustava senzorů. A když už byl teleskop mimo provoz, měli také možnost jej zmodernizovat a zavést speciální programy pro řízení a analýzu obrazu. Studenti šanci umazat si ruce a vylepšit systémy, které mají k dispozici, zpočátku vítali. Ale počáteční nadšení brzy vyprchalo, když jim Dudley stále hledal nové a důležité úkoly, které opětovně zprovoznění oddalovaly.

Dudleymu nebylo příjemné je klamat, ale byl to obhajitelný důvod pro pozastavení celého projektu pozorování Dysonova páru. Namlouval si, že jestli se mu podaří opatřit důkaz, tak výsledný dopad, který to na jeho katedru a její rozpočet bude mít, tento malý podvod více než ospravedlní. Teprve v posledních několika měsících, když se vypořádával se všemi jejich stížnostmi, začal přemýšlet, jak by se mohlo na jeho kariéře a finanční situaci projevit, kdyby se mu podařilo zakrytí hvězdy ověřit. Pokud by pozorování nedoložil, byl by to jeho konec; naproti tomu úspěch otevíral celou novou sféru možností. Nejspíš by se dostal mnohem dál, než co mu mohla nabídnout Gralmondská univerzita. Bylo příjemné oddávat se takovému snění.

Vlak se dal do pohybu, nástupiště nechal za sebou a vyjel do jarního jasu. Jediné, co Dudley přes okno viděl, byla

industriální krajina nádraží, kde se stovky kolejí plazily po zemi a navzájem se křížily jako nějaké obrovské, abstraktní bludiště. Jednotlivé vagony přesouvaly malé posunovací lokomotivy vykašlávající hustá oblaka naftových zplodin. Vypadalo to, jako by jediný viditelný horizont tvořila skladiště a nakládací rampy, kde se každou částí rozlehlých otevřených staveb proplétala pavoučí síť portálových jeřábů a kontejnerových manipulátorů. Plošinové vagony a tlusté cisterny se připravovaly nebo vykládaly prostřednictvím mechanických systémů, v nichž se téměř ztrácely. Po několika kolejích se hemžily technické čety se servisboty a prováděly opravy.

Když zamířili k bráně, provoz kolem nich začal houstnout. Dlouhé nákladní vlaky se střídaly s menšími osobními soupravami. Všechny se hadovitým pohybem plazily přes výhybky a sbíhaly se k poslednímu úseku kolejí. Za druhou stranou vagonu Dudley viděl téměř nepřetržitý proud vlaků, jež z brány vyjížděly.

Bránou procházely jen dvoje koleje – jedny dovnitř a jedny ven. Vlaku do Verony se konečně zařadil na odjezdový úsek, hned za osobní vlak do EdenBurgu. Za něj najel nákladák do StLincolnu. Vozem se rozezněl tichý výstražný tón. Dudley stačil před nimi zahlédnout okraj klenuté střechy brány. Světlo nepatrně zesláblo, jak pod ni najeli. A pak už měli přímo před sebou jen široký, jantarově žlutý, mihotavý ovál vlastní brány, silně připomínající starodávný vjezd do tunelu. Vlaku vjel přímo do něj.

Když vagon projel tlakovou zástěnou, která bránila, aby se atmosféry dvou planet mísily, Dudley ucítil na kůži lehké mravenčení. Červí díra sice překlenovala sto osmáct světelných let, ale sama o sobě neměla žádnou vnitřní

délku. Generátorové systémy, které ji vytvářely, však měly objem značný. Většina se ho vešla do velkých betonových podpůrných budov mimo střechu. Rozměrná oválná obruč brány, měřící na šířku více než třicet metrů, obsahovala jen emisní agregáty. S ohledem na rychlost, kterou vlak jel, se kolem mihla v sekundě.

Přes okna zalil vnitřek vozu nádherný měděně zbarvený soumrak. Dudleymu zapraskalo v uších, jak do vagonu stropní ventilací vtrhla nová atmosféra. Rozhlédl se po obrovské ploše veronské stanice KKP. Okraj byl v nedohlednu a stejně tak nebylo vidět ani megapoli, o níž věděl, že se rozkládá za ním. Jeden konec stanice tvořila impozantní stěna bran. Každý ovál ukrytý pod vyklenutou jednoduchou střechou v sobě uzavíral opar lehce odlišného zbarvení v závislosti na spektrální třídě hvězdy, k jejíž planetě vedl. Ale jinak tam nebylo nic než koleje a vlaky, kam až oko dohlédlo. Po kolejích se valily obludné nákladní soupravy, jejichž lokomotivy byly výrazně větší než GH7, která předtím na Dudleyho udělala takový dojem. Tažné lokomotivy s jaderným pohonem uváděly do pohybu dvoukilometrové řetězce vagonů. Kolem se míhaly elegantní bílé expresy s desítkami vagonů, multiplanetární linky, které na své trase procházely dvaceti i více světy a v nekonečném okruhu se řítily z jedné brány do druhé. Obyčejné regionální vláčky jako ten, v němž seděl Dudley, se šinuly mezi svými většími, impozantnějšími bratřenci. Ve veronské stanici stavěly všechny.

Tak jako byla Země v Mezihvězdném společenství uzlovým světem pro všechny planety v prostoru fáze jedna, byla Verona významnou křižovatkou pro tuto část prostoru fáze dvě, propojenou bránami s třiatřiceti planetami. Byla jednou z takzvané Velké 15: industriálních planet zřízených

při okraji prostoru fáze jedna, zhruba sto světelných let od Slunce. Společnostmi založených, společnostmi financovaných a společnostmi provozovaných.

Stanice Verona se mohla pochlubit sedmi osobními terminály; Dudleyho vlak přijel na třetí. A opět se projevil rozdíl v měřítku: tento terminál samotný byl pětkrát větší než gralmondská planetární stanice. Hustší atmosféra a o něco silnější gravitace Verony přispívaly k tomu, že si připadal maličký, když bloudil halou plnou lidí a hledal spoj na Tanyatu. Nakonec jej našel na nástupišti 18b; tři jednopatrové vagony tažené dieselovou lokomotivou Ables RP2. Uložil si zavazadlo do horní přihrádky a sám se posadil na dvojmístné sedadlo. Vagon byl obsazený z necelé třetiny. Na Tanyatu jezdily jen tři vlaky denně.

Když tam dorazil, poznal, proč je v jízdním řádu spojů tak málo. Tanyata je zcela jistě hraniční planeta; poslední, která byla v této části prostoru fáze dvě kolonizována. Jednoduše nebylo z komerčního hlediska praktické budovat červí díry, které by sahaly dál. Verona by už větší množství člověkem obyvatelných planet nepropojila; ta čest teď připadla Saviile, vzdálenému od Gralmondu necelých deset světelných let. KKP už tam budovala novou průzkumnou základnu a připravovala se otevřít červí díry do nové generace hvězdných soustav: prostoru fáze tři, další vlny lidské expanze.

Tanyatskou stanici KKP tvořilo jen několik narychlo smontovaných nástupišť z bórové oceli krytých dočasnou plastovou střechou. Celá nákladní část se skládala jen z jednoho jeřábu a jednoho skladiště, za nímž leželo rozbahněné prostranství, kde byly na špatně posečené vegetaci vyskládané řady kovových kontejnerů a nádrží. Uličkami rachotily povozy a nákladňáky naložené zásobami a materi-

álem. Osada jako taková nebyla ničím víc než seskupením standardizovaných mobilních buněk pro stavební čtyři budující první fázi planetární občanské infrastruktury. Velké množství prefabrikovaných objektů se propojovalo: lidé a velcí manipulační boti zasazovali moduly ze zpevněného hliníku do soustavy karbonových nosníků. Největšími mechanismy byly cestářské stroje, minitovárny na pásech, které měly vpředu velké lopatky, jimiž polykaly hlínu a jí. Chemický reaktor materiály zpracovával na enzymově vázaný beton, který se vzadu vytlačoval a tvořil rovný plochý povrch. Přes hustá mračna páry a výfukových plynů, která kolem jednotek vířila, bylo prakticky nemožné prohlédnout si je v plné kráse.

Dudley vykročil na nástupiště a okamžitě sáhl pro sluneční brýle. Osada byla někde v tropech, takže se lepkavá vlhkost přidávala k ostrému, namodralému světlu hvězdy. Na západě rozeznal za řadou pozvolných kopců oceán. Sundal si bundu a ovanul si obličej rukou. Už teď měl zpcenou kůži.

Z druhého konce nástupiště na něho někdo zavolal jménem a zamával. Dudley při zvedání vlastní ruky zaváhal. Muž byl vysoký něco přes metr osmdesát a měl štíhlou postavu toho typu, jakého si cení maratonští běžci. Jeho tělesné stáří bylo těžké určit. Jeho kůže byla samé Ootetování – obrazce a kresby mu matně zářily na každé končetině. Zlaté spirální galaxie tvořily na jeho holé hlavě pomalu se pohybující souhvězdí. Jediným skutečným vodítkem k tomu, že by mohl být v pozdním středním věku, tak byla dokonale zastřížená, šedivějící bradka. Roztáhl tvář do širokého úsměvu a vykročil přes nástupiště k němu. Kilt mu pleskal kolem kolenou. V jeho kostkování se výrazně střídala ametystová barva s černou.

„Vy asi budete profesor Bose.“

Dudley se ubránil tomu, aby si přejel rukou po vlastním OOtetování. „Tedy, ano.“ Podal muži ruku. „Ehm, LionWalker Eyre?“ I způsob, jakým to vyslovil, byl špatný, jako by byl nějaký odmítavý staromládenecký strýc. Doufal, že případné zčervenání ve tvářích maskuje to horko kolem.

„To budu já. Většina lidí mi říká jednoduše Walker.“

„Ehm. Výborně. Fajn. Takže Walker.“

„Rád vás poznávám, profesore.“

„Já jsem Dudley.“

„Tak to jste můj člověk.“ LionWalker Dudleyho vřele poplácal po zádech.

Dudley si začal dělat obavy. Když mu průzkumu dat vyhodil astronomovo jméno, vůbec ho nenapadlo, aby se nad ním zamyslel. Na druhou stranu, každý, kdo má dost peněz, aby si koupil stotřiceticentimetrový zrcadlový dalekohled a nechal si ho poslat na hraniční planetu, musí být svým způsobem výstřední.

„Je od vás velice laskavé, že mi dnes umožníte pozorování,“ řekl Dudley.

LionWalker se krátce usmál a vykročil po nástupišti zpět. „Musím říct, že to byla velice neobvyklá prosba. Znamená to, že je pro vás dnešní noc nějak zvlášť důležitá?“

„Ano, mohlo by to tak být. Doufám, že ano.“

„Divil jsem se tomu. Proč jedna jediná noc? Co byste mohl pozorovat, že to trvá tak krátce? A dokonce jedna konkrétní.“

„A k čemu jste došel?“

„No právě. Vůbec nic mě nenapadlo, alespoň z pohledu kosmických událostí. Víím, že se nemají objevit žádné ko-

metry, přinejmenším o tom nevím, a jsem jediný, kdo tady oblohu pozoruje. Prozradíte mi to?“

„Moje katedra provádí dlouhodobé sledování Dysonova páru; někteří naši sponzoři o něj projevíli zájem. Chci si jen něco potvrdit, to je všechno.“

„Ach tak.“ Do LionWalkerova úsměvu se vloudilo poznání. „Chápu. Takže se jedná o nepřírozenou událost.“

Dudley se začal trochu uvolňovat. LionWalker možná působil výstředně, ale zároveň byl dost bystrý.

Když došli na konec nástupiště, vysoký muž najednou zkroutil zápěstí a namířil prst. Pak pomalu nakreslil do vzduchu půlkruh. Ootetování na jeho předloktí a zápěstí se rozhořela složitým barevným vírem. Před nimi náhle zastavil velký pick-up značky Toyota.

„Zajímavý systém řízení,“ poznamenal Dudley.

„Mně vyhovuje. Hoďte si zavazadla dozadu, prosím.“

Rozjeli se po jedné z nově vytlačených betonových silnic, pryč z rušného sídla. LionWalker každých několik sekund zaškubal prsty a vyvolal ve svých Ootetováních další barevnou vlnu. Řízení pick-upu plynule zareagovalo.

„Nemohl byste řídicímu organizéru jednoduše dávat nějaké slovní instrukce?“ zeptal se Dudley.

„A jaký by to mělo smysl? Takto mám nad technikou vládu. Mechanismy dělají to, co jim poručím. Tak to má být. Cokoli jiného je mechantropomorfismus. Přece se k pohybujícímu se kusu kovu nebudete chovat jako k sobě rovnému a hezky ho prosit, aby udělal, co chcete? Kdo je tady šéf, my nebo oni?“

„Rozumím.“ Dudley se usmál. Ten muž mu skutečně začínal být sympatický. „Mechantropomorfismus je opravdové slovo?“

LionWalker pokrčil rameny. „Měl by být, celé to podělané Společenství ho vyznává jako nějaké náboženství.“

Rychle nechali osadu za sebou a pokračovali po silnici, jež vedla rovnoběžně s pobřežím, jen pár kilometrů ve vnitrozemí. Dudley každou chvíli zahlédl nádherně průzračný oceán za nízkými písčítými pahorky, které střežily pobřeží. Hlouběji ve vnitrozemí se terén zvedal do dálky k pohoří. Na obloze nebyl jediný mrak a vzduch byl nehybný. Ostré světlo dodávalo trsovitým travinám a pobřežnímu rákosí tmavý odstín a listy barvilo skoro až do jadeitové zeleně. Podél cesty rostly nízké zakrslé stromy, na první pohled podobné pozemským palmám, ale jejich listy připomínaly spíš kaktusy. Nechyběly jim ani nestvůrné červené trny.

Padesát kilometrů od osady se silnice stočila do vnitrozemí. LionWalker složitě mávl rukou a pick-up poslušně odbočil na úzkou písčitou cestu. Dudley zavřel okno, ale i tak stačil ucítit čerstvý mořský vzduch. Nebyl zdaleka tak sláný jako na většině lidem vhodných planet.

„Vidíte, jak silnici přeložili kus do vnitrozemí?“ zavolal LionWalker. „Mezi ní a pobřežím je tak spousta prvotřídních pozemků. Za třicet let, až se město rozroste, se budou prodávat po deseti tisících dolarů za akr. Celou tuhle oblast pokryjí plážové domy bohatých.“

„A to je špatné?“

„Pro mě ne.“ LionWalker se zasmál. „Já tady nebudu.“

K LionWalkerovu domu to bylo ještě dalších patnáct kilometrů. Zabral si pro sebe obloukovou zátoku chráněnou dunami, které se táhly několik kilometrů do vnitrozemí. Jeho dům byl nízký bungalov z perlově bílého suchého koralu usazený na vršku velké duny jen sto metrů od pobřeží a k oceánu obrácený širokou verandou z palubek. Velká ko-

pule hvězdárny, konstrukce ze standardního betonu a kovu, stála od vody o něco dál.

Vstříc jim vyběhl zlatý labrador spokojeně vrtící ocasem. Než došli k domu, LionWalker si s ním pohrál. Když byli ještě dvacet metrů daleko, Dudley zaslechl zvuky prudké hádky.

„Proboha, oni ještě neskončili,“ zamumlal LionWalker.

Tenké dveře s dřevěnými žaluziemi se s prásknutím otevřely a ven se vyřítila mladá žena. Dokonce i pro Dudleyho, který byl zvyklý na univerzitní kampus plný děvčat s mladými, zdravými tvářemi, byla překvapivě krásná.

„Je to prase,“ vyštěkla na LionWalkera, když se hnala kolem.

„Jo, určitě jo,“ odvětil pokorně LionWalker.

Žena ho nejspíš neslyšela, neboť už kráčela k dunám, ve tváři odhodlaný výraz, který jasně říkal, že se nehodlá zastavit, dokud nedojde na konec světa. Labrador se za ní smutně zadíval, pak se otočil zpátky k LionWalkerovi.

„No tak.“ Pohládl psa po hlavě. „Neboj, ona se vrátí, aby ti dala večeři.“

Byli už skoro u dveří, když se otevřely znovu. Tentokrát z nich vyšel mladý muž. Se svými androgynními rysy byl skoro stejně krásný jako dívka. Kdyby nebyl bez košile, Dudley by o jeho pohlaví dokonce možná pochyboval.

„Kam si myslí, že jde?“ zanaříkal.

„Nevím,“ odpověděl rezignovaným tónem LionWalker. „Neřekla mi to.“

„Já za ní rozhodně nepůjdu.“ Mladík se vydal k pláži. Hrbil se v ramenu a při chůzi mu od bosých nohou odletoval písek.

LionWalker otevřel dveře a pokynul Dudleymu, aby šel dál. „Omlouvám se.“

„Kdo je to?“ zeptal se Dudley.

„Moji současní životní partneři. Mám je moc rád, ale občas si říkám, jestli to za to stojí, znáte to. Jste ženatý?“

„Ano. Vlastně několikrát.“

„V tom případě víte, o čem mluvím.“

Interiér domu byl zařízený v klasickém minimalistickém stylu, který se k jeho poloze dokonale hodil. Bylo tam velké kulaté topeniště, které sloužilo jako centrum obývacího pokoje. Vysoká zakřivená okna ukazovala nerušený výhled na zátoku a oceán. Klimatizace dodávala uvolňující chlad.

„Posaďte se,“ vybídl ho LionWalker. „Předpokládám, že byste si dal drink. K dalekohledu vás odvedu za chvíli. Můžete si ho zkontrolovat. Určitě budete spokojený.“

„Díky.“ Dudley klesl na jednu velkou pohovku. V takovém prostředí si připadal velice šedivý a bezbarvý. Nešlo jen o bohatost domu a jeho zasazení do krajiny, ale také energičnost lidí, kteří zde žili.

„Je to něco jiného, než jsem čekal,“ přiznal po několika minutách, když vypil trochu LionWalkerovy velice příjemné padesátileté skotské.

„Chcete říct, že jste si myslel, že budu někdo jako vy? Tím se vás nechci dotknout, člověče.“

„Nic se nestalo. Co tady vlastně děláte?“

„Moje rodina je každopádně celkem bohatá. Na pozemské poměry ne, ale je zajištěná. Narodil jsem se s docela slušným svěřeneckým fondem. Pak jsem šel a vydělal si další peníze na komoditním trhu. To bylo před několika omlazeními. Od té doby se jenom flákám.“

„Tak proč zrovna tady? Proč Tanyata?“

„Tady jsem na okraji. Toto je nejdál od výchozího bodu, kam jsme se dostali – jistě, s výjimkou Vzdálené. To

je skvělá věc, přestože všichni to vidí jako samozřejmost. V noci tady můžu sedět a dívat se, kam jdeme. Vy se díváte na hvězdy, Dudley, takže víte, jaké divy jsou tam k vidění. A ti kretění za námi, ti se nedívají nikdy. Naši předkové si mysleli, že tam, kde jsme teď, je nebe. Já se teď můžu z jejich nebe dívat a vidět, kde leží naše budoucnost. Vám to nepřipadá jako něco nádherného?“

„Určitě ano.“

„Tady jsou hvězdy, které ze Země nejdou prostým okem vidět. V noci září na obloze a já je chci poznat.“

„Já taky.“ Dudley mu pokynul křišťálovou whiskovkou, která byla o sto let starší než skotská v ní, a hodil to do sebe najednou.

Po několika hodinách samostatného vychládání se oba mladí lidé vrátili. LionWalker je představil jako Scotta a Chi a oni se s Dudleym nesměle přivítali. Jako pokání začali na pláži chystat hranici. Používali k tomu místní naplavené dříví, které mělo zvláště spletenou texturu. Zapálili ji, když se slunce nořilo do oceánu. Ze špiček plamenů vyletovaly jasné oranžové jiskry a vířily vysoko nad pískem. Do středu ohniště nastrkali brambory a připravili improvizovaný grilovací rožeň, až plameny uhasnou.

„Je odsud Dysonův pár vidět?“ zeptal se Scott, když se na tmavnoucí obloze začaly rozsvěcet hvězdy.

„Ne,“ řekl Dudley. „Prostým okem ne, je příliš daleko. Odsud je sotva vidět pozemské Slunce, a Dysonův pár je ještě tisíc světelných let za ním.“

„Kdy tedy došlo k zakrytí?“

„To je velice dobrá otázka. Přesný čas stavby slupek se nám nepodařilo stanovit. Právě to má můj projekt pozorování pomoci vyřešit.“ Dudley stále nebyl ochotný přiznat, co viděl.

Pokud by dnešní pozorování vrhlo na ta předchozí nějakou pochybnost, jednoduše by musel celý projekt hned pohřbít. Nemohl si dovolit dělat rozruch; až příliš potřeboval práci a důchod. Astronomie po roce 2050 prakticky přestala být hájemstvím čisté vědy. Když bylo možné navštívit hvězdy všech spektrálních typů a pozorovat je přímo, mělo jen malý smysl dávat oboru prioritu. Veškerá významná vesmírná pozorování pro čistě komerční účely již dávno převzala KKP. Za takové situace se ve Společenství našlo jen málo institucí vyššího vzdělávání, jimž stálo za to stavět observatoře jako jakousi pozornost pro své fakulty. Neměl by kam jít.

Hodinu po západu slunce prošli Dudley a LionWalker mezi dunami do observatoře. Vnitřek se jen málo lišil od té na Gralmondu. Velký prázdný prostor s tlustým válcem dalekohledu uprostřed, zavěšeným ve složité konstrukci z kovových nosníků a elektrosvalových pásků. Sensorová hnízda kolem ohniska vypadala mnohem důmyslněji než to, co si mohla dovolit univerzita. Stěnu vedle dveří lemovala řada úhledných, moderních zobrazovacích portálů. Dudley se rozhlédl po profesionálním vybavení a pocítil, jak z něho část napětí spadla. Neexistoval praktický důvod, který by mohl pozorování zabránit. Jediné, s čím se musí vypořádat, byla vlastní vzpomínka na tu událost. Opravdu to mohlo proběhnout takovým způsobem? Po pěti měsících mu ten okamžik připadal jaksi nepostižitelný, jako vzpomínka na sen.

LionWalker se postavil k dolnímu konci teleskopu a zahájil něco, co vypadalo jako pantomima robotího tance. Jeho paže a nohy sebou škubaly krátkými, přesnými pohyby. V reakci na to se dvířka na kopuli začala odsouvat. Elektrosvalové pásy na závěsu teleskopu se neslyšně napnuly a tlustý válec se začal otáčet, směřovat se k obzoru, kde měl Dysonův pár vyjít. LionWalkerovo tělo pokračovalo v kroucení a otáčení, pak začal luskat prsty v nějakém neslyšeném rytmu. Portály jeden po druhém ožily a předávaly obrazy ze senzorů.

Dudley k nim rychle přešel. Obrazová kvalita byla dokonalá. Zadíval se na hvězdné pole a všiml si drobných odchylek od obrazců, na něž byl zvyklý. „Jaké máme propojení?“ zeptal se svého e-správce.

„Planetární kybersféra je zanedbatelná, ale máme spojení pevnou linkou se stanicí KKP. Dostupná šířka pásma je pro vámi uvedené požadavky více než dostatečná. Mohu otevřít spojení s unisférou, kdykoli budete chtít.“

„Dobře. Začni čtvrt hodiny před odhadovanou dobou zakrytí. Chci kompletní uložení v datovém trezoru VI a soudní ověření záznamu od unisféry.“

„Potvrzuji.“

LionWalker přestal se svým kroužením a nechal teleskop, aby se zastavil. Povytáhl obočí. „Vy to myslíte opravdu vážně, co?“

„Jo.“ Uložení v datovém trezoru a soudní ověření byly drahé. Cena za ně spolu s jízdenkou ukrojily velkou porci z jejich usilovně šetřených peněz na dovolenou. To ovšem Dudley své manželce neřekl. Ale bylo to nutné, díky ověření výstupu z teleskopu bude pozorování nezpochybnitelné.

Dudley seděl vedle teleskopu na levné plastové židli a s bradou položenou v dlaních sledoval holografické světlo v portálech. Když Dysonův pár vyšel nad obzor, upřel zrak na temnou oblohu jako posedlý. LionWalker provedl několik drobných úprav a Dyson Alfa se ocitl uprostřed každého portálu. Osm minut se s hvězdou nic nedělo. Obyčejná tečka normálního světla, která v každém pásmu spektra vykazovala neměnnou intenzitu.

LionWalker se několikrát pokusil s Dudleym zapříst hovor na to, co má očekávat. Pokaždé byl umlčen mávnutím. Nakonec to prostě vzdal a žuchl sebou na židli vedle stárnoucího astronoma. Byl na ponocování zvyklý, ale toto společné bylo zvláštním způsobem nudné.

Dudleyho e-správce navázal širokopásmové spojení s unisférou a potvrdil, že datový trezor VI pořizuje záznam.

Bylo to skoro až zklamání, když Dyson Alfa přesně na čas zmizel.

„Jo!“ vykřikl Dudley. Vyskočil tak prudce, že židli převrhl za sebe. „Jo, jo, jo. Měl jsem pravdu.“ S úsměvem od ucha k uchu se otočil k LionWalkerovi. „Viděl jste to?“

„Ano,“ zabručel s předstíraným klidem LionWalker. „Viděl jsem to.“

„Jo!“ Dudley ztuhl. „Máme to?“ zeptal se naléhavě svého e-správce.

„Unisféra potvrzuje záznam. Událost je uložena v datovém trezoru VI.“

Dudleymu se na rty vrátil úsměv.

„Uvědomujete si doopravdy, co to bylo?“ otázal se LionWalker.

„Uvědomuji.“

„To bylo něco neskutečného, člověče. Kurevsky neskutečného. Nikdo nemůže hvězdu takovým způsobem vypnout. Nikdo.“

„Já vím. Úžasná věc, co?“

2

Adam Elvin vyšel z planetární stanice KKP v Tokatu, hlavním městě Velaines. Když procházel kolem sensorů zabudovaných do drážkovaných mramorových sloupů lemujících halu, nespěchal. Jestli ho mají zatknout, tak ať se to raději stane teď, před vyzrazením zbytku mise.

Průměrný občan Společenství vůbec netušil, že takové sledovací systémy existují. Adam se jimi zabýval po většinu svého dospělého života. KKP, pochopitelně paranoidní z možnosti sabotáže, je nasazovala k monitorování všech, kteří její služby využívali. Velké procesorové sestavy sensorů v sobě měly smartware pro rozeznávání vizuálních charakteristik, který každého cestujícího porovnával se sáhodlouhým seznamem známých a podezřelých recidivistů.

Adam použil ke změně svého vzhledu (včetně výšky) buněčnou restrukturalizaci už tolikrát, že si přesný počet ani nepamatoval. Nejméně jednou za rok, ale spíš dvakrát nebo třikrát. Procedura nemohla zvrátit proces stárnutí,

který se mu začínal podepisovat na kloubech a orgánech, ale odstraňovala jizvy, jichž za desítky let nasbíral slušné množství. Poskytovala mu také širokou volbu tělesných rysů. Vždycky měl pocit, že snažit se zamaskovat pětasedmdesát let je ješitnost odsouzená k nezdaru. Bylo opravdu smutné vidět staršího člověka, jak chodí s tváří pubertáka. Zbytek těla ho vždycky prozradil: byl příliš objemný, příliš pomalý. Takoví lidé na sebe upozorňovali jako zoufalci, kteří nemají dost peněz, aby si mohli dovolit omlazení, a tak se uchylují k levnému snu o mládí sahajícimu jen do hloubky kůže.

Vyšel na odjezdové stanoviště taxíků před osobním terminálem stanice a pomocí e-správce si jeden přivolal. Žádný alarm se nespustil. *Nebo alespoň nic, co by se dalo zaregistrovat*, řekl si. Člověk nikdy nevěděl, když proti němu stála ona. Byla chytrá a s postupem let se k němu blížila. Jestli na něho na Velaines připravila past, spustí ji dnes – v čase, kterému by on osobně dával přednost.

Prozatím se mohl věnovat své misi. Dnes byl nový člověk, ve Společenství doposud neznámý. Podle svého občanského dokumentu byl Huw North původem z Pelcanu, měl za sebou šedesát sedm let prvního života a byl zaměstnancem strojírenské firmy Bournewell. Se sto pěti kilogramy měl viditelnou nadváhu, dokonce výraznou s ohledem na to, jak vážně dnes občané Společenství berou své zdraví. K tomu ještě kulatý, povadlý obličej, který se hodně potil. Řídnoucí šedé vlasy měl sčesané nízko do čela způsobem, který nebyl módní ani náhodou. Na sobě měl plandavý hnědý plášť do deště se širokými klopami. Vepředu ho měl rozepnutý, aby bylo vidět zmačkaný šedý oblek. Velký muž s malým životem, někdo, koho si nikdo nevšímá. Buněčná

restrukturalizace byla kosmetická procedura pro nemajetné a ješitné, nikoli způsob, jak nabrat tuk a dodat pleti nezdravou bledost. Jako kamufláž to nikdy nezklamalo.

To znamená, že je nejspíš načase to změnit, pomyslel si Adam, když své přerostlé tělo usadil do taxíku a nechal se odvézt do hotelu Westpool. Ubytoval se a zaplatil za dva týdny dopředu. Jeho pokoj byl dvoják v sedmém patře, s utěsněnými okny a klimatizací nastavenou na příliš nízkou teplotu, než jaká mu vyhovovala. Nesnášel to, měl lehký spánek a věděl, že kvůli hluku z klimatizace hodiny neusne. Vždycky to tak bylo.

Vybalil z kufru veškeré oblečení a pak si podal menší batoh obsahující jeho nouzovou výbavu: dvoje oblečení, z toho jedno o několik čísel menší, lékárníčku, hotovost, zpáteční jízdenku s KKP z EdenBurgu na Velaines, použitou pro cestu tam, několik velice důmyslných ručních organizérů vybavených dobře zajištěným chaos-softwarem, a legální iontovou paralyzační pistoli se skrytým vylepšením, díky němuž mohla mít na krátkou vzdálenost smrtící účinnost.

O hodinu později Adam opustil hotel a prošel v teplém odpoledním slunci přes pět bloků, aby nasál atmosféru hlavního města. Provoz na širokých bulvárech byl řídký, v pruzích převládaly taxíky a dodávky. Všiml si, že žádná auta nepoužívají spalovací motory, všechna jsou poháněna supravodivými bateriemi. Tato část města, blízko centrálních finančních a obchodních čtvrtí, byla ještě slušná, ale o patnáct bloků dál se stav budov znatelně zhoršil. Kolem sebe teď měl obchody a kanceláře a malé boční ulice s terasovitými bytovými domy, z nichž žádný neměl víc než čtyři nebo pět podlaží. Do úhledných náměstí se obracely veřej-

né budovy postavené v pozdně imperiálním ruském stylu. V dálce bylo dokonale rovnými ulicemi vidět mrakodrapy, jež vyznačovaly srdce města. Vždy po několika blocích podešel nadzemní koleje plazící se pravidelnou sítí městských ulic, silné betonové tepny na vysokých sloupech, které přiváděly hlavní tratě do planetární stanice.

Velaines byla v prostoru fáze jedna, sotva padesát světelných let od Země. Pro kolonizaci se otevřela v roce 2090 a od té doby její ekonomika a průmysl vyžrály podle vzorových linií. Měla teď dvě miliardy obyvatel a poměrně vysokou životní úroveň, byla to planeta, jakou se chtěly stát světy fáze dvě a tři. S ohledem na délku její historie bylo nevyhnutelné, aby se do společnosti vkradla určitá vlákna rozkladu. V ekonomickém modelu rychlého kapitálového trhu, kterým se Velaines řídila, nemohli všichni zbohatnout natolik, aby si dopřáli několikanásobné omlazení. Oblasti, ve kterých žili, odrážely jejich finanční postavení. Povrchy vozovek byly nerovné a rozpraskané a efektivní celoměstská síť tramvají, která je obsluhovala, měla podprůměrný počet zastávek a zastaralý vozový park. Tady se usídlila opravdová hniloba, zoufalství a bezmoc, tady přicházely lidské životy vniveč, obětované bohu ekonomiky. V tento den a v této éře bylo šokující, že se něco takového může stát. Bylo to přesně to prostředí, které se Adam již dávno zavázal vymýtit, a zároveň to teď bylo místo, které ze všeho nejvíc potřeboval pro své další aktivity.

Našel si A+A hotel na konci 53. ulice a ubytoval se v něm s využitím své identity Quentina Kellehera. A+A byla síť levných, plně automatizovaných hotelů, kde byl manažer zároveň šéfem údržby. Recepční organizér přijal převod augustských dolarů zprostředkovaný jeho kreditním teto-

váním a poskytl mu kód k pokoji 421. To byl jednoduchý čtverec o straně tři metrů s výklenkem pro sprchu a záchod a výdejním automatem. Dál tam byla jedna postel s železmatrací, jedna židle a jedna výklopná police. Ale pokoj byl v rohu budovy, což znamenalo, že měl dvě okna.

Požádal organizér výdejního automatu o spací vak, tři balená jídla, dva litry vody v lahvích a toaletní sadu, přičemž všechno zaplatil ze svého účtu. O minutu později mechanismus klidně zavrčel a jednotlivé věci z něj vypadaly do přihrádky. Poté nastavil jeden z ručních organizérů na hlídkový režim a nechal jej pokoj sledovat. Pokud by se dovnitř někdo vloupal, organizér by okamžitě informoval jeho e-správce šifrovanou zprávou zaslanou z jednorázové unisférové adresy. Něco takového bylo málo pravděpodobné. Velaines se pyšnila relativně nízkou kriminalitou a v A+A by se neubytoval nikdo, kdo by měl něco cenného. To mu dávalo slušné šance.

*

Večer Adam odjel tramvají přes město do další lehce zchátralé čtvrti. Mezi zavřenými obchody a otevřenými bary našel dveře, nad nimiž visela malá cedulka:

Mezihvězdná socialistická strana

Velaines, 7. buňka

Jeho e-správce poskytl dveřím členský kód Huwa Northa a zámek zabzučel. Uvnitř našel do značné míry to, co čekal, prosté dřevěné schodiště stoupající k několika místnostem s vysokými okny, před dávnou dobou zabeđenými. V jedné byl bar, kde bylo k máni levné pivo z mikropivova-

rů a zabijácky vyhlížející destiláty v keramických lahvích. Většinu druhé místnosti zabíral herní portál s židlemi pro přihlížející, namačkanými kolem stěn.

Na stoličkách u baru sedělo několik mužů. Zmlkli, když k nim Adam zamířil. Do této místnosti nepatřil nikdo, kdo nosil oblek, dokonce ani tak laciný jako ten jeho.

„Pivo, prosím,“ řekl Adam barmanovi. Položil na pult několik pozemských dolarových bankovek; byla to měna, která byla na většině planet přijímána bez otázek.

Barman před něho postavil láhev. Když se napil, všichni se po něm dívali. „Ujde.“ Dokonce se mu podařilo nezkřivit tvář. Měl pochopení pro to, že socialistický klub nenakupuje z velkého pivovaru, ale určitě si mohli najít nějaký menší, který přesto vaří pivo, které se dá pít.

„Jsi ve městě nový, soudruhu?“ zeptal se barman.

„Dnes jsem přijel.“

„Zdržíš se dlouho?“

„Nějakou dobu asi jo. Hledám soudruha, který se jmenuje Murphy, Nigel Murphy.“

Muž na druhém konci baru se zvedl. „To budu nejspíš já.“ Byl hubený, vyšší než Adam, a měl úzký obličej, v němž se snadno projevovala nedůvěra. Adam ho odhadoval na proživoťáka. Hlavu měl skoro holou, zdobil ji jen tenký mnišský kroužek šedivějících vlasů. Oblečený byl jako normální pracující: džíny, kostkovaná košile, rozepnutá flaušová bunda, v jedné kapse nacpaná vlněná čepice. Všechno to bylo ušpiněné, jako by přišel rovnou z továrny nebo z pole. Ale pohledem, který Adamovi věnoval, a pohotovým zhodnocením, které při tom stihl, o sobě prozrazoval, že je vůdce.

„Huw North,“ představil se Adam, když si potřásli rukama. „Minulý týden tady byl jeden z mých kolegů.“

„Nejsem si jistý, jestli si vzpomínám,“ odpověděl Nigel Murphy.

„Řekl, že mám mluvit s tebou.“

„Záleží na tom, o čem chceš mluvit ... soudruhu.“

Adam zadržel povzdech. Absolvoval tentýž rituál za posledních roků už mnohokrát. Touto dobou už by vážně měl přijít na to, jak se vyhnout nesmyslům a přejít přímo k věci. Jenže jako vždy to muselo proběhnout. Místní člověk musí před přáteli dokázat, že šéf je on.

„Mám toho víc,“ řekl Alan. „Můžu ti koupit pití?“

„Zacházíš s penězi velice rozmařile, soudruhu,“ promluvil jeden z ostatních, kteří seděli za Nigelem Murphym. „Máš jich spoustu? Myslíš si, že si můžeš naše přátelství koupit?“

Adam věnoval štamgastovi lehký úsměv. „Nestojím o vaše přátelství a vy se určitě nechcete přátelit se mnou.“

Muž se na kolegy zazubil. Vypadal na pětatřicet a jeho zbrkllost ukazovala na to, že se jedná o prvoživoťáka a to je jeho skutečný věk. „Pročpak?“

„Kdo jsi?“

„Sabbah. Co je ti do toho?“

„Víš, Sabbahu, kdybys byl můj přítel, pronásledovali by tě přes celé Společenství, a až by tě chytili, tak bys zemřel. Natrvalo.“

Nikdo v baru se už neusmíval. Adam byl rád za malou vybouleninu jeho saka, kterou měla na svědomí iontová pistole.

„Pamatuje si někdo z vás 21. listopad 2344?“ Adam se vyzývavě rozhlédl.

„Abadanská stanice,“ řekl tiše Nigel Murphy.

„Tos byl ty?“ zeptal se Sabbah.

„Řekněme, že jsem tou dobou pobýval nedaleko.“

„O život přišlo čtyři sta osmdesát lidí,“ připomněl Murphy. „Třetina z toho byli totálně mrtví. Děti, které byly ještě příliš mladé na implantaci paměťového článku.“

„Vlak měl zpoždění,“ řekl Adam. Ze vzpomínání na ty události mu vyschlo v hrdle. Stále se mu vybavovaly strašlivě jasně. Nenechal si zeditovat paměť, neuchýlil se ke snadnému úniku. *Žít s důsledky svých činů.* Každou noc se mu tak zdálo o explozi a vykolejení těsně před branou, o vagoncích řítících se přes výhybky a souběžné koleje v nejrušnější části stanice. Výsledkem bylo patnáct zasažených vlaků, které se posunuly, srazily, roztrhly, explodovaly, vyvrhly radioaktivní prvky. A těla. „Byl ve špatnou dobu na špatném úseku koleje. Moje buňka šla po vlaku s kilburnským obilím.“

„Chtěli jste zabránit lidem jíst?“ zeptal se posměšně Sabbath.

„Je to tady alkoholové doupě, nebo buňka socialistů? Copak o straně, kterou podporujete, nic nevíte? O důvodu, proč existujeme? Jsou jisté druhy obilných vlaků, které jsou speciálně zkonstruované pro projíždění bran s nulovým koncem. KKP lidem o těchto vlcích neříká, tak jako se nezmiňuje o nulovém konci. Společnost utratila miliony na vývoj vagonů, které mohou fungovat ve stavu beztláče a ve vzduchoprázdnu. Miliony dolarů za vývoj techniky, jejímž jediným úkolem je vyhazovat svůj obsah do kosmu. Projedou nulovou bránou na kolej, která jednoduše visí uprostřed mezihvězdného prostoru. Nikdo neví kde. Je to jedno, existují proto, abychom se mohli bezpečně zbavovat všeho nebezpečného z lidem vhodných planet. Pošlou tedy vlaky se speciálními vagony přes bránu a otevrou vrata, aby dostali náklad ven. Háček je v tom, že to obilí není nijak

fyzicky nebezpečné. Jsou to jen desetitisíce tun naprosto dobrého obilí, které se sypou do prázdna. Ty vagony v sobě mají zabudovaný další důmyslný mechanismus, který to má zařídit. Jen otevřít vrata nestačí. Obilí tam ve stavu beztlíže jednoduše zůstane ležet, musí se fyzicky vytlačit ven. A víte, proč to dělají?“

„Kvůli trhu,“ řekl Nigel Murphy s náznakem únavy.

„Přesně tak: kvůli trhu. Pokud vznikne přebytek potravin, ceny klesnou. Obchodníci s komoditami to nemohou dopustit, nemohou prodat s dostatečným ziskem, aby zaplatili za riziko, které do práce jiných vložili, a tak trh pro své fungování požaduje menší množství jídla. Vlaky s obilím se valí bránami s nulovým koncem a lidé platí za základní potraviny vyšší cenu. Každá společnost, která dopustí, aby se to dělo, je od základu špatná. A obilí je jenom ta nejmenší část zneužívání, jemuž jsou lidé vinou kapitalistické tržní ekonomiky vystaveni.“ Adam probodával Sabbaha přísným pohledem. Věděl, že znovu zachází příliš daleko, přehání to se svou oddaností. Ale bylo mu to jedno; tomuto prostě zasvětil svůj život, a přes všechny ostatní priority, které teď měl, byl vyšší zájem lidstva stále tím, co ho pohánělo dál. „Proto jsem vstoupil do této strany, abych s tou obludnou nespravedlností skoncoval. Proto jsem této straně zasvětil život. A proto zemřu absolutní smrtí jako člen této strany. Protože věřím, že si lidstvo zaslouží něco lepšího než ty svinské plutokraty, kteří nám vládnou jako nějakému soukromému lénu. A co ty, synu? Čemu věříš ty?“

„Díky, že jsi nám v tom udělal jasno,“ řekl spěšně Nigel Murphy. Postavil se mezi Adama a Sabbaha. „Všichni, co tu jsme, jsme dobří členové strany, Huwe. Vstoupili jsme

do ní možná z různých pohnutek, ale cíle máme stejné.“ Jednou rukou Sabbahovi a ostatním ukázal, aby zůstali u baru. Druhou ruku zlehka přitiskl Adamovi na rameno a nasměroval ho k malým dveřím. „Pojďme si promluvit.“

Komora se využívala k uskladnění pivních přepravek a všeho ostatního odpadu, který bar za léta činnosti vyprodukuje. Osvětlení zajišťoval jediný polyfotonický pásek připevněný ke stropu. Jakmile se zavřely dveře, e-správce Adama informoval, že došlo k přerušení přístupu ke kybersféře.

„Omlouvám se,“ řekl Nigel Murphy, když si přitáhli pár pivních přepravek, aby si měli na co sednout. „Soudruzi nejsou zvyklí, že se tady objeví někdo nový.“

„Chceš říct, že strana na Velaines je v agónii?“

Nigel Murphy zdráhavě přikývl. „Někdy to tak vypadá. Ve volbách máme co dělat, abychom dali dohromady dvě procenta, a to ještě velká část z toho jsou prostě protestní hlasy proti hlavním stranám. Každá přímá akce, kterou proti firmám podnikneme, je tak... Nevím. Infantilní? Jako bychom do planety tloukli gumovou palicí, není to nikde znát. A vždycky hrozí, že dojde k dalšímu omylu, jako byl Abadan. Socialismu koneckonců nemá jít o zabíjení lidí. Má mu jít o spravedlnost.“

„Já vím. Je to těžké, věř mi. A to pro naši věc pracuji mnohem déle než ty. Ale musíš věřit, že jednou se všechno tohle změní. Dnešní Společenství je založeno čistě na imperialistické expanzi. To je vždycky nejpříznivější období pro tržní ekonomiku, protože se stále otevírají nové trhy. Ale nakonec to krachne. Expanze do prostoru fáze tři není zdaleka tak rychlá a agresivní, jak tomu bylo u fází jedna a dvě. Celý proces se zpomaluje. Nakonec se tohle šílenství

zastaví a my budeme moci nasměrovat zdroje na nefalšovaný sociální růst místo toho fyzického.“

„Doufejme.“ Nigel Murphy zvedl láhev s pivem. „Tak co pro tebe můžu udělat?“

„Potřebuji mluvit s jistými lidmi. Chci nakoupit výzbroj.“

„Takže pořád vyhazuješ do vzduchu vlaky s obilím?“

„Jo.“ Adam se nuceně usmál. „Pořád vyhazuju do vzduchu vlaky s obilím. Můžeš to pro mě zařídít?“

„Můžu to zkusit. Sám jsem si za ty roky pár hraček koupil.“

„Já nejdu po hračkách.“

„Obchodnice, kterou využívám, by ti měla umět pomoci. Zeptám se.“

„Díky.“

„O jaké výzbroji konkrétně mluvíme?“

Adam mu podal vytištěný seznam. „Tady je objednávka. Můžeš k ní přidat všechno, co tato buňka potřebuje, až do deseti procent celkové ceny. Ber to jako provizi.“

„To je hodně těžká výzbroj.“

„Buňka, kterou zastupuji, je hodně těžká váha.“

„Tak dobrá.“ Murphymu se při pročitání soupisu dost dobře nepodařilo zapudit z tváře znepokojený výraz. „Dej mi přístupový kód svého e-správce. Ozvu se, až domluvíme schůzku.“

„Fajn. Ještě jedna věc. Přibyli vám poslední dobou nějakí noví členové? Za posledních plus minus pár měsíců?“

„Ne. Bohužel, nějakých devět měsíců nic. Říkal jsem ti, že momentálně nejsme dvakrát v módě. Chceme rozběhnout další nábor v dělnických odborech. Ale to nebude dřív než za několik týdnů. Proč?“

„Jenom abych věděl.“

Sabbahovi se přičilo, co dělá. Soudruh měl ve straně evidentně styky na vysokých místech, možná až ve vedení. To znamenalo, že opravdu věří tomu, co dělá, obzvlášť jestli mluvil pravdu o tom vlaku s obilím.

Nešlo o to, že by Sabbah v jejich věc nevěřil – to ani náhodou. Měl plné zuby toho, že by se všem ostatním na světě dařilo lépe než jemu, že ho prostředí, z něhož vyšel, odsoudilo k tomu, aby jeho život nestál za nic. Nesnášel, jak mu strukturovanost společnosti brání, aby si polepšil. Především to ho přitáhlo k socialistům, že se snažili věci změnit, aby lidé jako on dostali šanci na slušný život ve světě otevřeném všem.

To všechno jeho situaci jediň zhoršovalo. Ten soudruh aktivně pracoval na svržení firem a plutokratického státu, který je podporuje. To bylo mnohem víc, než co kdy zřejmě dělal Sabbah. Sedmá buňka nedělala nic než to, že pořádala nekonečné schůze, na kterých se mezi sebou celé hodiny hádali. Pak byla agitace, dny, kdy byli napadáni, tupeni a zahrnováni naprostým opovržením od těch, jimž se snažili pomoci. A samozřejmě protesty před továrnami a ústředími firem, číhání na politiky. Sabbah už přestal počítat, kolikrát se ocitl na špatném a velice bolestivém konci policejních elektrodůtek. Skutečný důvod, proč v tom touto dobou pokračoval, byl zbytek buňky. Mimo ni mnoho přátel neměl, už ne.

Ale neměl jinou možnost. V tomto ne.

S tou ženou se setkal před devíti lety. Prácička, která ho tu noc čekala, byla tak snadná, že by byl zločin to neudělat. Šel to toho s několika starými kamarády, které znal z doby, kdy byl členem gangu. Ukradli tenkrát v polepšovně nákla-

ďák a vyrazili s ním do ulic. Tentokrát šlo o rozvážkovou dodávku, která jezdila v noci z planetární stanice KKP do různých velkoobchodních skladišť ve městě. Byla naložená bednami s potřebami pro domácnost z Augusty, všechno ve špičkové kvalitě. Dodávka byla stará a její zabezpečení bylo pro srandu.

Pomocí slušného, zacíleného chaos-software, který jim prodal kontakt, se jim podařilo dodávku zastavit a během deseti minut ji vybrat. Sabbah si ke svému podílu dokonce po akci přibral několik domobotů.

Čekala na něho, když prošel dveřmi svého bytu, žena ve středních letech, s nevýraznými asijskými rysy. Havraní vlasy dlouhé po ramena jí místy prokvétaly šedě a na sobě měla elegantní kostým. Seděla v jeho obýváku a tvářila se, jako kdyby do toho špinavého dvoupokojového bytu patřila víc než on.

„Můžeš si teď vybrat,“ řekla, zatímco on na ni překvapeně zíral s ústy dokořán. „Buď tě v sebeobraně zastřelím, protože jsi napadl veřejného činitele při výkonu služby, nebo se dohodneme a tvůj pindour ti zůstane.“

„Kdo...“ Sabbah se mračil na své dveře a v duchu proklel jejich alarm, že ho nevaroval, když se vloupala dovnitř.

„Nebo si myslíš, že ti systém velainského veřejného zdravotního pojištění proplatí nového pindíka, Sabbahu? Právě tam ti totiž mířím, jestli sis nevšiml.“

S hrůzou uviděl, že drží v ruce jakousi trubičku z černého kovu a opravdu mu s ní míří mezi nohy. Přechytil si krabice s domoboty a pomalu je postavil na zem, až mu zakryly kyčle a nesmírně cenný osobní orgán, který se tam nacházel.

„Jestli jste od policie, tak nemůžete—“

Prudké třesnutí, které ze zbraně vyšlo, ho donutilo přikřít se. Vzduchem poletovaly kusy polystyrenového obalu a na podlahu dopadly zbytky domobota. Elektrosvalové končetiny strojku připomínajícího kraba se chvíli křečovitě svíjely a pak se bezvládně zhroutily. Sabbah na to jen zíral. „Ježišmarja.“ zašeptal. Sevřel zbývající krabici ještě pevněji.

„Je nám oběma jasné, jak si stojíme?“ zeptala se policistka.

„Ano, madam.“

„Nechci po tobě nic víc než to, abys pro mě něco udělal. Drobnost. Uděláš to?“

„Co?“

„Jednoho dne se ve vaší buňce někdo objeví a já se o tom chci dozvědět. Nemůžu ti říct, jak se bude jmenovat, protože své jméno každou chvíli mění. Ale bude chtít něco nakoupit, s největší pravděpodobností zbraně, chaos-software, vzorky nemocí nebo součástky se špatnými specifikacemi, které zkazí to, do čeho se namontují. Takový je to člověk. Velice nepřijemné individuum. Bude tvrdit, že je člen strany, a to, co dělá, dělá pro vznešenou věc. Ale lže. Je to terorista. Anarchista. Vrah. Proto chci, abys mi dal vědět, až vás navštíví. Bereš?“

Sabbahovi se nechtělo přemýšlet o jiných možnostech. Pořád měla zbraň otočenou přímo k němu a mířila do nižších partií. „Jo, jasně. Udělám to.“

„Fajn.“

„Kdy přijde?“

„Nevím. Může to být zítra. Nebo to může být za třicet let. Možná nepřijde nikdy. Nebo ho možná chytím, ještě než se dostane na Velaines.“

„Ehm, tak jo.“

„Teď se otoč.“

„Cože?“

„Slyšel jsi.“ Vstala, ale tou malou zbraní na něho mířila dál. Sabbah se zdráhavě otočil čelem ke dveřím. Chytila ho za ruce a přinutila ho, aby krabici s domobotem pustil. Kolem zápěstí se mu obtočil studený pásek malmetalu a okamžitě mu je znehybnil. „Co to sakra...“

„Jsi zatčen za krádež.“

„To si děláte prdel, ne? Řekl jsem, že vám pomůžu. Dohodli jsme se.“ Otočil hlavu a pokusil se na ni podívat. Zbraň mu narazila na spodní čelist.

„Na ničem jsme se nedohodli. Ty ses rozhodl.“

„Tak to nebylo!“ zakřičel zlostně. „Já vám pomůžu a vy mě zachráníte před tímhle stíháním. Kristepane!“

„To se pleteš,“ řekla neoblomně. „Nic takového jsem ti neslíbila. Spáchal jsi zločin. Musíš nést následky. Musíš stanout před soudem.“

„Jdi do hajzlu, mrcho. Jdi do hajzlu. Doufám, že ten tvůj terorista vyhodí do vzduchu stovku nemocnic a škol. Doufám, že vyhladí celou tvou planetu.“

„Nevyhladí. Zajímá ho jen jedna jediná planeta. A s tvou pomocí mu můžeme zabránit, aby jí dál škodil.“

„S mou pomocí?“ Byl tak ohromený, že to slovo úplně vypísl. „Ty blbá mrcho, teď ti nepomůžu, ani kdybys mě vykourila. Měli jsme dohodu.“

„Dobrá. Oficiálně soudce požádám o shovívavost.“

„Co?“ Bylo to tak divné, že mu z toho šla hlava kolem. Ta ženská mu hned od začátku naháněla strach. Už si ani nebyl jistý, jestli je to policistka. Byla spíš jako sériová vražedkyně.